

ORAK ÇEKİÇ

Sayı:90 Haziran 1996 Fiyatı:20.000

Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği Merkezi Yayın Organı

GENEL GREV GENEL DİRENİŞ İÇİN İLERİ!

Yoldaşlar,

1) Türkiye'deki toplumsal dengelerin gerek emek gerekse sermayenin güçleri tarafından tabii ki zıt yönlerde ve farklı biçimlerde zorlandığı bir evreden geçiyoruz. Sermayenin zorlaması kondisini öz olarak, krizdeki ağır-
laşma ile birlikte yeni ekonomik ve siyasi saldırılara hazırlanma, bu amaçla bir "savaş hükümeti"nin kurulması biçiminde ortaya koydu. Emek cephesi açısından ise bu, toplumsal muhalefet dalgasında yeni bir kabarış biçiminde kendini gösteriyor. Yıllardan beri sürüp gelen krizin ağırlığı ile buna bağlı olarak sermayenin saldırılarının ardı arkasının kesilmeyişinin yarattığı tepki birikimi, her tarafı dökülen mevcut düzendeki çürüme ve kokuşmaya duyulan tiksinti ile de birleşerek kendini artık irili-ufaklı eylemlerle ortaya koyuyor. Bu bazen öğrenci hareketinde olduğu gibi militan bir patlama halini alabiliyor; bazen de Metin Göktepe cinayeti ya da Manisa'da liseli öğrencilere yapılan işkencelerin protestosu örneklerinde olduğu gibi burjuva liberal çevreleri dahi seslerini yükseltmek zorunda bırakan geniş bir kamuoyu baskısı biçiminde dışa vuruyor. Sonuç olarak, henüz çok güçlü bir devrimci dalga halini almış olmasa da bu yönde ilerletilmeye ve derinleştirilmeye müsait bir mayalanma var.

2) Bu sürece devrimci yönde öncü bir mü-

dahalede bulunabilmek için, görünenterle de yetinmeyerek onun bazı dip akıntılarını iyi yakalamak gerekir.

Bunlardan birincisi, yeni güçlerin harekete geçişi, kitle hareketinin yeni alanlara doğru yayılışdır. Öğrenci hareketindeki patlama ile yıllardan beri sesi soluğu pek çıkmayan köylü hareketinde öfkeli protesto eylemlerinin görülmeye başlanması bunun en çarpıcı iki göstergesidir.

İkinci olarak, daha önceleri asılolarak işçi sınıfı ve ezilen yığınların öncü kesimleri ile sınırlı olan mücadeleye atılma isteği ve eğiliminin artık geri kesimlerin yanı sıra orta sınıflara doğru da bir genişleme göstermesidir. Eskiden daha çok "en alttakiler" in o da öncüleşen kesimlerinin eylemini fazla aşamayan hareket şimdi artık kent ve kırsal küçük mülk sahibi ve aydın kesimlerini de eskisinden daha fazla içine çekmeye başlamıştır. İşçi hareketinde STFA ve Petkim örneklerinde olduğu gibi taşeron işçilerin bile inatçı direnişler sergilemesi, Devrek gibi işçi mücadelesi açısından geri bir bölgede bile ORÜS işçilerinin fabrika işgaline kalkışmaları, Erzincan, Eskişehir ve Adana Sümerbank işçilerinin fabrikalarının özelleştirilmesine karşı direnmeleri, öte yandan Manyas ve Karacabey'de küçük üretici köylülerin, protesto gösterilerinin dışında Gölcük ve Anadolu'da

küçük esnafın vergi soygununu protesto eylemleri bunun örnekleri olarak anılabilir.

Üçüncüsü -önem bakımından değil tabii-, zaten **önceden hareketlenmiş olan toplumsal muhalefet dinamiklerinin eylemindeki militanlaşma ve kitleselleşme yönünde yaşanan iş dönüşüm ve derinleşmedir.** Gazi Direniş'i'nin yıldönümünde onbinlerin komünist ve devrimci örgütlerin çağrısı üzerine yasadışı pankart ve sloganlar altında toplanması, kayıp yakınlarının eylemleri gibi fiili direniş ve gösterilerin rejimin tehditleri ve saldırılarına rağmen giderek genişleyen bir katılımı sürdürülmesi, işçi hareketinde İzmir ve İstanbul ambar işçilerinin sendikaları tarafından bile zor zaptedilen öfkeli militanlığı, vb. örnekler gelişmenin bu yönünü görmek için yeterlidir.

Tablonun tamamlanması için, emekçi memur hareketindeki canlanmayı da unutmamak gerekir. Emekçi memur sendikalarının yönetimine çöreklenen bürokratik reformist çizginin bütün boğma çabalarına, faşist rejimin bizzat başbakanının ağızından savurduğu bütün tehditlere rağmen 800 bin memurun Nisan gösterileri, geleneksel olarak Ocak ve Temmuz dönemlerinde daha da kızışan emekçi memur hareketinin önümüzdeki ayları ısıtmaya aday güçlerden biri olduğunun göstergesi olarak kabul edilmelidir.

"Sıcak" geçeceğe benzeyen önümüzdeki yaz aylarını büyük bir olasılıkla asıl işçi sınıfı ısıtacaktır. İşçi Hareketinin görünüşteki genel tutukluğu sürmektedir. Fakat burjuvazinin "savaş hükümeti"nin hazırlandığı özelleştirme ve mezarda emeklilik saldırılarına karşı kendini şimdiden hissettiren huzursuzluk, sınıfın saflarında patlayıcı madde birikiminin nasıl yoğunlaştığına işaret etmektedir. Öte yandan, değişik işkollarından yaklaşık 250 bin işçiyi ilgilendiren TİS görüşmeleri, önümüzdeki aylarda büyük olasılıkla uyuşmazlıkla sonuçlanacaktır. Ya dövüşmek ya da ağır ve ezici bir teslimiyet ikilemiyle karşı karşıya kalacak olan sınıfın bu bölüklerinin tercihinin birinciden yana olacağını beklemek aşırı bir iyimserlik olmayacaktır.

3) İşçi sınıfı ve emekçi kitle hareketinin yayılma, kitleselleşme ve militanlaşma eğilimi içine girmesi hareketin zaaflarının gözden

kaçırılmasına yol açmamalıdır. Geçmiş oranla bu konuda da ilerlemeler kaydedildiği halde hareketin henüz yeterince güçlü bir devrimci bilinç ve örgütlülüğün yoksun oluşu, bu zaafın başında gelmektedir. Suskunluğun yerini giderek hareketlenmeye bırakmasına rağmen, güçlü bir eylem isteği ve iradesinin önünde engel teşkil eden korku ve tereddütler tümüyle aşılmış değildir. Rejimin koyduğu yasakları, çizdiği sınırları çiğneme alışkanlığı yavaş yavaş kazanılmakla birlikte, bu, yasalci meşruiyet anlayışı ve arayışlarının bütünüyle kırıldığı anlamına gelmemektedir, vb. vb. Fakat şu kesitte asıl üzerinde durulması gereken en büyük zaaf, aynı tarihsel kesitte harekete geçen toplumsal güçlerin eylemin hala ayrı kanallarda akmaya devam etmesidir. Zaman zaman kimi birliktelikler yakalansa bile, bu henüz tekil eylem birlikleri düzeyini aşarak kapsamlı ve örgütlü bir nitelik kazanabilmiş değildir. Emek güçleri arasındaki bu kopukluk, sınıf ve kitle hareketinin gelişimini yavaşlattığı gibi, burjuvaziye geri adım atırabilmesini de güçleştirmektedir. Bu yüzden, **işçi sınıfı ile diğer emekçi sınıf ve güçlerin birleşik mücadelesinin örgütlenmesi, sınıf ve kitle hareketine güçlü bir devrimci sıçrama yaptırabilmenin en önemli koşulu haline gelmiştir.** Bu konuda sektörel veya yerel düzeylerde dahi ileri örneklerin yaratılması, kendisine, sınıf kardeşlerine ve militan eylemin gücüne güvensizlikten ötürü harekete geçmekte tutuk davranan kesimleri de cesaretlendirecek onları mücadelenin içine çekmeyi kolaylaştıracaktır. Bu ayrıca, militan ve inatçı bir direniş sergilediği halde eylemli destek ve dayanışmanın zayıflığından ötürü yerelliğin sınırlarını aşamayan, bunun da sağladığı büyük avantajla patronların zamana yayararak yorgun ve yenik düşürmeyi başardığı öncü çıkışların yaptırım gücünü kuvvetlendirecektir. İşçi sınıfı hareketinin kendi içinde olduğu gibi işçi sınıfı ile diğer emekçi sınıf ve güçler arasında da değişik düzeylerde eylem birliklerinin gerçekleştirilmesi, maddi güçlerde sağlayacağı artıştan da önce mücadeleye moral açıdan kazandıracığı itilim yönüyle

önemlidir. Bundan ötürü **bugün sürece devrimci öncü müdahale**, önce bu noktaya yüklenmek, **birleşik eylemin değişik biçim ve yollarını bulup geliştirmek zorundadır. Günümüzde bunun en uygun, mümkün olan en ileri biçimi GENEL GREV-GENEL DİRENİŞ'tir.**

4) Kitleleşme devrimci patlamalara açık bir hareketlenme döneminde süreci devrim yönünde ilerletip derinleştirebilmek için sadece genel bir devrimci propaganda ve ajitasyonla yetinilemeyeceği gibi genel bir taktik planla da yetinilemez. Hareketin gelişme potansiyelleri kadar zaafalarını da dikkate alarak birinciyi mümkün olan en ileri noktaya kadar zorlayacak **daha özel politika ve taktikler geliştirmek bir zorunluluktur.** Aksi takdirde her günkü faaliyet sırasında bundan böyle karşıımıza daha sık çıkacak olan hareketi sıçratabilme fırsatları yeterince değerlendirilemez. Hatta gelişmelerin gerisinde kalma, kuyruğunda sürüklenme tehlikesi belirir. Son 1 Mayıs gösterileri, bu yönüyle de derinlemesine çözümlenmesi ve derslerinin iyi özümsemesi gereken bir deneyim olmuştur. Özellikle İstanbul'daki 1 Mayıs gösterisine damgasını vuran bütün devrimci militan adımların sahibi olarak örgütümüzün öne fırlayışi ile şişirilmiş sayısız kalabalıklarının dışında övünebilecek fazla bir şey bulamamaları sıkıntısını çeken dışımızdaki devrimci güçlerin performansı arasındaki bariz fark, içine girdiğimiz sürecin özelliklerini ve potansiyellerini zamanında görmeye gelişmenin hala farkında olmamaktan kaynaklanmıştır. Süreçteki değişimi ve gelişimin yönünü göremedikleri için kafaca ve ruhça buna uygun bir konumlanış içine giremeyenler daha böyle çok yaya kalacaklardır.

5) Devrimci 1 Mayıs gösterileri, içine girdiğimiz sürecin özelliklerini olduğu kadar devrimci gelişme açısından taşıdığı potansiyelleri sergilemesi bakımından da çok çarpıcı bir göstergedir. Proletaryanın bu kavga gününün özüne yaraşır bir şekilde "kutlanması", emekçi kitle hareketinin devrimci patlamalara nasıl açık hale geldiğini fazla söze gerek bırakmayacak kadar açık bir biçimde göstermiştir. Yüzbinleri aşan

kitleliliği, burjuvazi ve uşaklarını korkudan deliye döndüren militanlığı, bu arada gözden kaçırılmaması gereken yaygınlığı ile 1 Mayıs 1996 bir dönüm noktasıdır. Devrim ile karşı devrim arasındaki ilişkiler, en azından önümüzdeki yakın süreçte, artık 1 Mayıs öncesinde olduğu gibi olmaz ve olmayacaktır. Her iki taraf da bundan sonra adımlarını atarken, birbirlerine karşı politika ve taktik oluştururken 1 Mayıs'ın deneyimi, kendi adlarına ondan çıkardıkları dersleri hesaba katarak hareket edeceklerdir.

İşçi sınıfı ve emekçi kitle hareketinin devrimci gelişimi açısından 1 Mayıs'tan çıkarılması gereken tek bir sonuç vardır: **1 Mayıs'ın arkasını 1 Mayıs tarzında getirmek.** Onun görkemli militanlığı, kitleliliği, emek güçleri arasında kendiliğinden sağladığı birliktelik, kitlelerle komünist ve devrimci öncüleri arasında eylem alanında perçinlenen kaynaşma örgütlü ve kalıcı hale getirilerek ileri taşınmalıdır. Sermayenin emeğe karşı yeni hayasız saldırılara hazırlandığı bir evrede bunun önemi çok daha büyüktür.

6) TİKB MK, bu dönemde GENEL GREV-GENEL DİRENİŞ ajitasyonunun **yeniden yükseltilmesi ve örgütsel faaliyetin bütün alanlarında çalışmalarını bu yönde yoğunlaştırılması kararını almıştır.**

Bugün bir GENEL GREV-GENEL DİRENİŞ'i örgütlemenin koşulları vardır ve bunlar geçmiş yıllara oranla çok daha fazla uygulanmış durumdadır. Bilindiği gibi örgütümüz bundan önce de, ilki 1990 Yaz'ı diğeri '95 yılının başlarında olmak üzere iki kez "Genel Grev Genel Direniş Kampanyası" yürüttü. Bunların herbiri kendi koşulları içinde doğru ve devrimci taktiklerdi. İlki esas olarak işçi sınıfı hareketinin '89 Bahar Atılımı sonrası yükselişine dayanıyor, onu ileri çekmeyi ve derinleşmeyi hedefliyordu. İkincisinde ise öne çıkan yönü, emekçi memur hareketinin 20 Aralık eylemiyle de kendini gösteren devrimci atılımı oluşturuyordu. Fakat koşulların uygulanma düzeyi bakımından her iki dönem de bugüne oranla kimileri ortak kimi-

leri farklı zayıflık ve yetersizlikler taşıyordu. Bundan ötürü bugün gündeme getirdiğimiz genel grev-genel direniş taktiği önkelerinin basit bir tekrarı olarak görülmemelidir. En önemlisi önkeler gibi propaganda-ajitasyon yönü ağır basan bir faaliyet olarak ele alınıp yürütülmemelidir.

O dönemlerde olduğu gibi bugün de GENEL GREV-GENEL DİRENİŞ sloganı ve taktiği ile sınıf ve kitle hareketinin önüne ileri bir hedef ve perspektif konulması söz konusudur. Ama nesnel koşullardaki olgunlaşma farkından dolayı birincisinde daha çok bir **propaganda sloganı**, ikincisinde **ajitasyon sloganı** özelliği taşıyan bu slogan günümüzde artık aynı zamanda bir **eylem sloganı** özelliğini kazanmıştır. Geçmişte daha çok sınıfın ve emekçi kitlelerin az sayıdaki öncü kesimleri tarafından benimsenen bu slogan, bugün artık daha geniş yığınlar tarafından da benimsenmektedir. Geçmişte öncü kesimlerin dilinde bile daha çok bir dileğin ve özlemin ifadesiyken, bugün artık izlenmeye hazır ve açık olunan güçlü bir eylem isteğinin ifadesi olarak dile getirilmektedir. Genel Direniş yönünde geçmişte daha çok işçi-memur birlikteliğini hedeflerken, bugün artık çok daha geniş bir toplumsal tabana oturma imkanı vardır. Sınıfsal çelişkiler bugün geçmişten çok daha fazla keskinleşmiş durumdadır. 12 Eylül sonrasında devrimci geçmişle bir kuşak kopması yaşayan işçi sınıfı ve emekçi kitle hareketi geçen süre içinde tekrar küçümsenmeyecek bir mücadele deneyimi kazanmıştır. Komünistlerin ve devrimci güçlerin sınıf ve emekçi kitleler üzerindeki politik ve örgütsel etkileri gözle görülür bir biçimde artmıştır. Kitleler devrimci propaganda ve ajitasyona, örgütlenme ve mücadele biçimlerine, militan eylem çağrılarına eskisi kadar soğuk bakmamakta, eskisi ölçüsünde mesafeli durmamaktadır. Sıçramalı bir devrimci gelişme sağlanmasına daha elverişli bir nesnel zeminin varlığını gösteren bu farklılıklar, bir genel grev-genel direnişi fiilen örgütlemenin bugün geçmişten daha fazla olanaklı hale geldiğinin göstergesi olarak kabul edilmelidir.

7) Genel Grev-Genel Direniş'in örgütlenmesine yönelik çalışmalar, özel ve yoğunlaştırılmış bir kampanya faaliyeti şeklinde ele

alınıp yürütülmelidir. **Bütün bu çalışmalarda ağırlık işçi sınıfına, fabrika ve sanayi bölgelerine verilmelidir.** Bu süreç bizim için aynı zamanda sınıfa yönelik faaliyetlerimizde yeni bir devrimci atılımın başlangıcı olmalıdır. Örgütümüzün bütün kadro ve taraftarlarının yüzünün sınıf içindeki çalışmaya döndürülmesi, proletarya devrimciliğini esas ve temel alan çizgimize yabancı alışkanlık ve zaaflarının giderilmesi, işçi sınıfıyla bağlarımızın geliştirilip güçlendirilmesinin bir basamağı haline getirilmelidir. **Bu, genel grev-genel direniş kampanyasının "iç cephezimiz" açısından özel hedefi olarak kavranmalıdır.** Tümyle bizim irademize ve çabalarımıza bağlı olmayan süreç nasıl evrilir, hedeflediğimiz gibi militan bir genel grev-genel direniş gerçekleşebilir mi, ne zaman ve nasıl gerçekleşir? Tüm bu soruların yanıtını kimse bugünden kesin olarak veremez. Ama kesin olan birşey vardır: Eğer biz süreci bu yönde bütün gücümüzle zorlar, bu arada işçi sınıfı içinde çalışmaya özel bir ağırlık verirsek, nasıl ve hangi yönde evrilirse evrilsin biz bu süreçten kazanımla çıkarız. İleriye doğru attığımız her adım bizim için kalıcı devrimci bir mevzinin ele geçirilmesi anlamına gelir, daha büyük ve ileri hedeflere doğru yürüyüşümüze hız ve güç katar.

8) Genel grevi örgütleyebilir miyiz? En başta işçi sınıfı ve emekçi memur hareketi içindeki örgütlü güçlerimizin cılızlığı nedeniyle bu soruyu soranlar çıkacaktır. Onlara yanıtımız, **EVET, ÖRGÜTLEYEBİLİRİZ!** Güçlerimizin sayıca azlığına karşın 1 Mayıs'a nasıl damgamızı vurabilmişsek, Genel Grev- Genel Direnişi de örgütleyebiliriz. Güçlerimizin zayıflığı gibi çok önemli bir dezavantajımız olduğunu biz de görüyoruz. Ama oportünist gerçekçilikten farklı olarak, dönemin sunduğu olanakları, nesnel koşullardaki olgunlaşmayı da görüyoruz. Oportünist kuyrukçuluktan farklı olarak, "durumumuza göre taktik" değil "durumun gerektirdiği" öncü taktik anlayışıyla hareket ediyoruz. Kendimizin değil öncelikle sınıf ve kitle hareketinin önüne politik-taktik bir perspektif ve hedef koyuyoruz. Bunun pratik olarak gerçekleşmesi için de elimizden geleni fazlasıyla yapmaya soyunuyoruz. Politikada gücü sadece sahip olduğu maddi güçlerden

ibaret gören, bu yüzden dar ve küçük düşünen, iktidar bilinci ve kazanma azminden yoksunluğun ifadesi olan "başaramayız" şeklinde bir iddiasızlıkla işe koyulmak bizden uzak olsun !

9) Bugünkü koşullarda genel grev-genel direnişin örgütlenmesini tek bir adımda ulaşılabilecek bir hedef olarak görmek, genel grevi tek bir kılıç darbesiyle bütün sorunların çözüm yöntemi olarak gören anarko sendikalist yaklaşımın değişik bir tezahürü olur. Bir genel grev-genel direnişin örgütlenme süreci, bugünkü koşullarda büyük bir olasılıkla, öncü çıkışların birbirine eklenmesi, emek güçlerinin birleşik mücadelesi açısından bölgesel veya sektörel düzeyde yaratılacak ileri örneklerin üst üste binmesi, birbirini esinlendirmesi, yaygınlaşması ve genelleşmesi şeklinde bir seyir izleyecektir. Fakat bu, sıçramalı gelişme olasılığının hiç olmadığı şeklinde yorumlanmamalıdır. Gelişmenin devrimci diyalektiğinin yerine düzenli evrimin geçirilmesi anlamına gelen böylesi bir yaklaşım, pratikte fiilen "aşamalı gelişme" savunucusu bir menşevizmi doğurur. İdeolojik yanlışlığın yanı sıra bunun çalışmalara yansımaları ise, hedeflerin dar tutulması, küçük adımlar ve sınırlı başarılarla yetinme, geniş kitleleri yönlendirebilmek için doğan fırsatların kaçırılması, olanakların yeterince değerlendirilememesi, güçlerin verimsiz ve eksik kullanımı, vb. gibi bir dizi olumsuzluk biçiminde olur.

10) Genel Grev-Genel Direniş'in örgütlenmesi sırasında yerel veya sektörel ölçekte yaratılacak birleşik mücadele örneklerinin önemi büyüktür. Bunlar herşeyden önce başka bölge ve sektörler için de somut bir esin kaynağı olacak, pratik bir mücadele çağırısı işlevini göreceklerdir. Bu tür öncü örnekler, kitlelerin halen veya önceden belli bir hareketlilik içine girdikleri, mücadele deneyimi ve potansiyelleri, devrimci örgütlülük, vb. bakımlardan görece gelişmiş alan ve işkollarından yaratabiliriz. Sürmekte olan grev ve direnişler, bu konuda bizim için bir çıkış noktası olabilir. Bunların etrafında eylemli destek halkaları örebiliriz. Bazen aynı sorunları yaşayan hatta aynı talep temelinde harekete geçen farklı yerlerdeki eylemler arasında hiç

olmazsa asgari bir koordinasyon sağlamaya çalışarak işe başlayabiliriz. İşkolu düzeyinde TİS süreçleri, sektör bazında birleşik bir mücadelenin örgütlenmesi için mutlaka değerlendirmeye çalışmamız gereken elverişli fırsatlardan biridir. Ülke çapında istenen düzey ve içerikte sağlanamayan işçi-memur birliktelikteliğinin militan eyleme devrimci bir prototipini biz bir il, ilçe hatta tek bir işyeri düzeyinde bile yaratabiliriz. Somut bir özelleştirme girişimi ya da mezarda emeklilik konusunda işçisi, memuru, bunların aileleri, esnafı, öğrencisi, emekli, kadınerkeği, yaşlısı-genci ile bütün yöre halkını ayağa kaldırdığımız küçük çapta Zonguldak örnekleri örgütleyebiliriz. Zamlara karşı emekçi isyanları ya da işçilerin ve emekçi memurların aynı anda belli bir süreyle iş bıraktıkları, esnafın kepenk kapattığı, öğrencilerin boykota gittikleri, kadınların ve çocukların çeşitli gösteriler düzenledikleri kısacası halkın bütün kesimlerinin kendi tarzlarında harekete geçtikleri yerel halk direnişleri bunun bir başka biçimi olabilir, vb. vb.

Bütün sorun dinamik ve yaratıcı olabilmektedir. Belirli bir biçime ve konuya sapanıp kalmaksızın, genel veya yerel her sorunu, her çelişkiyi kitleleri harekettendirerek, genel grev-genel direniş hedefi doğrultusunda birleşik ve militan bir mücadelenin çıkış noktası haline getirebilme becerisini gösterebilmektedir. Bu noktada dinamik ve yaratıcı olmanın yanı sıra geniş düşünmek ve seri hareket etmenin de önemi büyüktür.

11) Örgütsel biçimler konusunda da dinamik ve yaratıcı olmak gerekir. "Kurultay" komiteleri, AFMK'lar, semtlerin, kadın ve gençlik dinamiğinin kitlesele örgütlenmesini omuzlayan bize ait diğer çevresel örgütlenme biçimlerinin yanı sıra işçi ve memur sendikaları, şubeler platformu gibi bölgesel üst örgütlenmeleri, mahalli dernekler, meslek odaları, vb. gibi dışımızdaki kitle örgütlenmelerini de etkili bir biçimde kullanmalıyız. Bu ikincileri, genel grev-genel direnişin hedefleri doğrultusunda eylem kararları almaya ve bunları uygulamaya zorlamalıyız. Bunun için buralardaki çalışmaya bu kesitte özel bir ağırlık vermeliyiz.

Bize ait veya dışımızdaki kalıcı örgütlenme biçimlerinin kullanılması dışında, koşullara göre değişen esnek örgütlenme biçimleri bulup uygulamalıyız. Örneğin, belirli bir bölgedeki fabrika ve işyerlerinin temsil ile halkın diğer kesimlerinin öncülerini biraraya getirdiğimiz "**Birleşik Direniş Komiteleri**" biçiminde örgütlülükler yaratabiliriz. Bunlar yerel veya genel nitelikte görece daha kapsamlı bir program ve hedefler temelinde örgütlenebileceği gibi, bazen tek bir konu temelinde biraraya gelinen "**Birleşik ... Komitesi**" şeklinde de olabilir. Bunlara göre daha geçici ve daha gevşek bir biçim olarak, üzerinde birleşilen bir talep veya soruna ilişkin olarak ortak bir eylem taktiği belirlemek, bu konuda somut eylem kararları almak ve bunları uygulamak üzere değişik kesimlerin temsilcilerini bir araya getirdiğimiz yerel ölçekli kurultay türü toplantılar düzenleyebiliriz. Sınıfın ve kitlelerin gündemindeki sorunları buralara taşır ve bu konularda ortak eylem kararlarını buralardan çıkarmaya çalışırız. Özel olarak "**Kurultay**" faaliyetlerini de sıçratabacak olan sektörel veya bölgesel "**Kurultay**" toplantıları düzenlemek, kullanabileceğimiz bir başka biçimdir.

12) Genel Grev-Genel Direniş'in örgütlenmesi doğrultusunda yürütülecek faaliyet "**Kurultay**" politikamızın temelindeki yaklaşım ekseninde, onun programatik görüşleri, temel talep ve sloganları esas alınarak yürütülmelidir. Fakat bunların içinden, sınıfın ve geniş emekçi yığınların şu kesitte özel bir duyarlılık içinde buldukları **özelleştirme, işsizlik, zamlar, mezarda emeklilik ve siyasal özgürlük** yoksunluğuna ilişkin talep ve sloganlar öne çıkarılmalıdır. Ancak bu vurgu, bütünlüğün gözden kaçırılmasına, diğer talep ve sloganların bir kenara bırakılmasına yol açmamalıdır. Daha da önemlisi, sınıf ve kitle hareketini devrimci sosyalist bir bilinç temelinde siyasallaştırmayı ve militanlaştırmayı hedef-

leyen "**Kurultay**" politikası ve taktiklerimizin özüne ve ruhuna aykırı bir tutumla dar sendikalist konulara sivrilmemeye dikkat gösterilmelidir. Ezilen yığınlar içinde ağırlaşan kapitalist sömürüye karşı tepkinin yanı sıra mevcut düzendeki çürümeye, kokuşma ve yozlaşmaya duyulan tiksintinin yoğunlaşması da dikkate alınarak, güncel ve dönemsel taleplerin işlenmesi sırasında sosyalizmin propagandasına bu süreçte daha özel bir ağırlık verilmelidir.

13) Genel Grev-Genel Direniş'in örgütlenmesi, bu süreçte **bütün** örgüt güçlerimizin kilitlenmesi gereken hedeftir. Hiçbir birim, kadro ve taraftarımız, bu faaliyeti kendi dışında, daha çok "**Kurultay**" çalışmasından sorumlu komite ve güçlerimizin işi olarak görmek gibi bir yanılsa düşmemelidir. En başta bütün sorumlu komitelerimiz, bu taktiği en etkin biçimde yaşama geçirebilmek için kendi alan ve bölgeleriyle ilgili **somut uygulama planları** çıkarmalıdır. Denetim açısından bunlar en kısa zamanda yazılı olarak üst organlara iletilmelidir. Bu planlar, öncelikle hangi fabrika ve işyerlerinin hedeflendiğini, buralara yönelik nasıl bir çalışma yürütülmesinin düşünüldüğünü, bu konuda hangi güçlerin nasıl görevlendirildiğini içermelidir. Yönetici organlar, bunların uygulanmasını yakından denetlemeli, çalışmaların daha etkin kılınması için gerekli uyarı ve yönlendirmeler gecikmeksizin yapılmalıdır. Raporlar ve "**işçi gazetesi**" aracılığıyla deney aktarımı kesinlikle ihmal edilmemelidir. Kadro ve taraftarlarımız bu konuda özel ve sistemli bir siyasal eğitime tabii tutulmalıdır. Bu eğitimde onlara bugün bu taktiği zorunlu ve devrimci kılan koşullarla örgütümüzün hedef ve yönelimlerinin kavratılması esas alınmalıdır.

10-05-1996
TİKB MK

ORAK-ÇEKİÇ OKU OKUT DÜŞMANA TESLİM ETME

ÖNCÜ TAKTİK, ÖNCÜ ÖRGÜT

TİKB, Gazi'de barikata çıkan örgüttü. Bu anti-faşist halk direnişindeki yerleş biçimiyle Gazi, Örgütümüzün hem birikimlerinin, hem yeni gelişiminin ürünü ve bir sıçrama noktasıydı. Örgüt çalışmasının son yıllardaki açılım ve yönelimlerinin bir ifadesi ama "rastlantısal" bir üründü. Örgütümüz Gazilere politikalar ve genel örgütsel yöneliş açısından hazırды. Özel olarak bir taktiğin uygulanması açısından ise, yeterli örgütsel güç, bilinçli bir hazırlık ve güçlerin taktiğe uygun mevzilendirilmesi yoktu. Ne de hareketin kendiliğinden patlaması içerisinde başlangıçta buna pek fırsat vardı. Örgütün yönelimleri doğrultusunda yerel güçlerimizle ilk andan başlayan inisiyatif kullanma, güç kaydırmalar ve yeni bir mevzilenmeye geçişle genişletildi.

Gençliğin işgal eylemlerinden sonra, '96 1 Mayıs Örgütümüzün bilinçli taktiğinin ürünü oldu. Taktiğimizin üç ana unsuru bulunuyordu. Faşist hükümetin saldırılarına işçi sınıfı ve halk hareketinin gelişimine uygun daha büyük bir yığınsal katılımla yanıt verilmesi. Alanın devrimcilerce zaptedilmesi. Kürsünün işgali. Niteliği, tüm renk ve tonlarıyla 1 Mayıs'ın **Devrimci 1 Mayıs**'a çevrilmesi. Bunun önemli bir unsurunu kitle militanlığının geliştirilmesi oluşturuyordu. Bu içerisinde bulunduğumuz dönemde, barışçıl olanlarla küçüklü büyüklü çatışmalı gösterilerin içiçe geçmiş sürecine uygun ve onu geliştirici bir çizgidir. Taktiğimiz bu noktada ayırdedici; dönemin nesnel siyasal koşul ve dengeleri, alana akacak kitlelerin ve devrimci güçlerin durumu, alandaki olası iç dengelerin değerlendirilmesi üzerinde yükselmiştir. Koşul ve gelişmelerin moral faktörlerde dahil bu yönde oluşuyla da hedefe kilitlenilerek uygulanmıştır. (*) Politika olarak doğru saptanmış bir taktik, çok yönlü düşünüş ve güçlerin ona uygun mevzilendirilmesiyle, devrimci kitle ve örgütler ona yaklaşımlı çekilerek uygulandı. Sınıfsal-politik koşullar, dengeler, hareketin **akış yönü** doğru değerlendirildiğinde, hedefler **net** olarak tespit edildiğinde, onu uygulayacak yetkinlikte bir örgüt olduğunda güçlerini taktiğe uygun mevzilendirmeyi ba-

şardığında ve bu **güçler başurma azmi ve kararlılığıyla hedefe kilitlendiğinde**, devrimci kitle ve örgütler bu yön çekilebildiğinde ne gibi sonuçlar yaratabileceğini gördük ve gösterdik. Örgüt çalışmasının temel kolları "**Kurultay**", **AFMK** ve **Genç Komünarlar** varlıklarını özelliklerine uygun olarak, tarzlarını da yansıtarak alanda duyurdular.

Öncü taktik olmadan öncü örgüt olunmaz. Örgütümüz artık kitle eylemlerinin içerisinde onların sınavından, ateşinden, eleştirisinden geçiyor. Kendinde olanı, devrimci politika ve enerjisini kitle eyleminin içerisinde akıtıyor, onlara güç ve canlılık kazandırıyor, yön vermeye çalışıyor, onlardan güç alıyor. Bundan böyle, içerisinde bulunduğumuz dönemde, hareketin ve örgütümüzün gelişme biçimi, karşılıklı gelişme biçimi bu olacaktır.

TİKB'nin 1 Mayıs taktiğini şekillendiren bu koşul ve etmenlerdir. Güçlerin görelî zayıflığına karşın elde edilen sonuç aynı zamanda devrimci taktiğin başarısı olarak görülmelidir. Bu birincisi, politik perspektif gelişkinliğinden doğmaktadır. İkincisi, örgütün politikayı uygulayacak, sıçrama dinamiklerine sahip olduğu ve bir güç oluşturmaya başladığını göstermektedir.

Atılan ne kadar ileri doğru bir adımsa da daha her şey oluşum halindedir. Taktiğin bilinçli kullanımı açısından ne kadar Gazi'ye göre ileri bir adımsa da, politika üretimi ve onun örgüt ve kitle güçleriyle pratiğe çevrilmesinde artık tekil ve "rastlantısal" olandan süreklileştirmeye, bunun yeni bir niteliksel düzeyden ifadesine geçiş açısından da "başlangıç"tır. **TİKB**'liler, Örgütümüzün geniş alanda ve çok yönlü faaliyet yürütmede oluşturduğu birikimleri iyi değerlendirmeli ve özümlemelidirler. Bunlarda olgunlaşma ve derinleşmeye ihtiyaç vardır. Emekçi kitlelerle ilişki kurmanın ve onları harekete geçirmenin en doğal biçimlerinden en gelişkin, üst biçimlerine kadar önderlik geliştirmede ustalaşmalıyız. Bu hala en büyük handikabımızı oluşturmaktadır. Politikalar ve örgütsel poli-

tikalardan yönünden süreklileştirilmiş gelişkin taktik geliştirmeye daha yakın ve hazırız (bölgesel, yerel politika ve taktik geliştirmede zayıflığımız sürüyor); örgütsel güç ve pratiğe çevirmek açısından ise bazı bölge ve alanlarda giderek kendisini imveleyecek bir uygulamaya daha hazır ve yakınız, kimi bölge ve alanlarda ise oldukça geriyiz. Bu açıdan örgütün çevre güçlerini yan ve çevresel örgütlenmeler içerisinde örgütlü bir güce çevirememesi önemli ve hızla aşılması gereken bir sorun oluşturmaktadır. İstikrarlı bir politik kitle gücüne ulaşılması yakın çevre güçlerinin örgütlü hale getirilmesiyle sıkı sıkıya ilişkilidir. Kitlesele eylemlerdeki istikrarsız yerleşim da temelinde bu bulunmaktadır ve devrimci bir kitle gücüne dayanmadan, gelişkin bir taktik uygulamadan söz edemeyiz. Uğranılan güç kayıpları ve kimi yönleriyle gelişkin, kimi yönlerden de zayıf kadro yapımızın da ayrıca üzerinde durulmalıdır. Güçlü bir yüklenmeyle, çok yönlü ve boşluk bırakmayacak bir yönelişle bunları aşabiliriz. Dönemdeki dinamizmi, önderlik görevleri açısından önümüze daha kapsamlı sorunlar ve görevler koymaktaysa da, onunla doğru yönde buluşulduğunda, çözüm noktasından ilerlenildiğinde gelişimimizi kolaylaştırıcı ve hızlandırıcı olacaktır.

Gelişkin bir taktiğin uygulanmasıyla güçlerimiz arasındaki çelişki, bu dönemde sık sık karşı karşıya kalacağımız bir durumdur. Sadece taktik uygulamalarda değil genel ve olağan örgüt çalışmasında da karşı karşıya kaldığımız görevlerle güçler çelişkinin sonucu olarak görevlerin istenilen düzeyde ve zamanda yerine getirilememesi durumu, ne kendimize karşı bir güvensizlik ne de görevler ve politikalar karşı bir inançsızlık yaratmalıdır. Politikalarımız dönemi kucaaklayıcı, mücadeleyi ilerletici ve örgütü büyütücüdür. Güçlerimizin döneme önderlik açısından kuvvetli ve zayıf yanları bulunmaktadır. Kadro politikamızın doğrultusu, gidilecek yön ise bellidir. Bunlarında dışında nesnel koşullarda ileriye doğru gelişmenin olanakları eskiye göre daha fazla bulunmaktadır. Kitlelerin devrimci taktiğe ve devrimci örgütlere olan uzaklığı kısmen ve yer yer de olsa kırmaya başlamıştır. Öncü politika ve taktikte ısrarlı olacağız. Sadece kitlelerin içerisinde bulunduğu durum, güçlerimizin durumu gibi etmenlerdeki çeşitli genlikler değil devrimci taktiğin uygulanmasında karşı devrimle, faşizm ve reformculukla

yoğun çatışma ve mücadele hali, onu güçleştirmektedir. Bu etmenleri de gözönünde tutarak, öncü politika ve taktiklerin uygulanmasının güçlüleri üzerimizde güçlü bir baskı oluştursa bile, ısrar ve karallıklı ilerleyeceğiz. Kendi kendimizi yererek, **kendimizi daha ilerden örgütleyerek** ilerleyeceğiz. Politikalarımızı geliştirmenin, politikaları örgüt güçlerine kavratmanın, politikaları kitlelere götürmenin ve kitleleri örgütleyip harekete geçirmenin yeni biçimlerini, yol ve yöntemlerini bularak ilerleyeceğiz. Örgütü ve harekete ilerletici bütün dinamikleri ileriye doğru ateşleyecek, örgütlenme biçimimizde, çalışma tarzımızda tutucu, duraksatıcı tüm düşünce ve alışkanlıklar da yokedeceğiz.

Örgütsel hazırlık ve güç yetersizlikleriyle birleştiğinde, yeni süreçlere, dönemdeki değişimlere kadrolar uyum göstermekte zorlandıklarında, işlerin yapılmasındaki güçlükler çoğaldığında örgütün kendisini "mümkün olanla sınırlandırması" düşüncesi doğabilmektedir. Keza bu düşünceyi istikrarlı ve imvelenen bir devrimci yükselişe geçilememiş olmasının; yığınsal hareketteki duraksama, gerileme ve sınırlılıkların varlığı beslemektedir. Görevlerle güçler arasındaki çelişkinin büyümesi, özellikle mücadelenin yükseliş dönemlerinde kendisini daha açık bir şekilde gösterir. İşte bu koşullarda, taktiği örgütsel durumla sınırlandırarak belirlemek, örgütsel güçlerin zayıflıklarını taktiğin belirleyici unsuru haline getirmek bir örgütü kaçınılmaz bir şekilde geride kalınısını süreklileştirmeye, mücadelenin daha gerilerine düşmeye götürür. Böylesi dönemlerde oportünizmin taktik anlayışı ayırımın çok net çizilmesi gerekmektedir. *"Özlemi duyulacak olan savaşım, olanaklı olan savaşım, ve olanaklı olan savaşım belli bir anda verilmekte olan savaşımdır. Bu, kendini edilgen olarak kendiliğindenliğe uyduran sınırsız oportünizm eğiliminin ta kendisidir."* (**Ne Yapmalı**, Sf.56) **Lenin'in kuyrukçuluk** olarak tanımladığı oportünizmin aslında olmayan taktiğinin ifadesidir bu. Bu düşünce her türlü planlı eylemi, mücadelenin öncü taktik yoluyla geliştirilmesini reddeder. Kuyrukçu oportünizm, partinin gelişmesini kendiliğinden harekete dayandırıp taktiği de, *"partiyi birlikte büyüyen parti görevleri"* yaklaşımıyla ele alır.

Oportünizm, sınıf mücadelesinin nesnel koşullarını taktiğin dayandırılacağı, üzerinde aktif, bilinçli faaliyetin yürütüleceği alan olarak

görmez. Sağ oportünizm parti çalışmasını ve taktiğini, kitlesel eylemlerle sınırlandırarak bir düşünceye dayandırdığından "görevler" de hareketin bu kendiliğinden gelişimiyle sınırlandırılmıştır. Partinin işlevi önder ve yönetici bir rol oynamak değil kitlelere yardımcı olmak ve genel bir yönlendirmeyle yetinmekle sınırlıdır. Küçük burjuva sol maceracılık ise, taktiğinden örgütsel durumunu -güçlerinin durumunu- çıkış noktası olarak ele alır. Kitlelerin durumunu öncünün ve yakın çevresinin durumuyla açıklamak gibi bir subjektivizmle sağ kendiliğindencilğin çizgi ve renklerini taşıyan değerlendirmeler arasında gidip gelir. "Öncü savaş"ının "öncü" ve yakın çevresine dayandırarak yürütürken bunların dışındaki kitlelerle ilişki kurma ve örgütlenme biçimlerinde, ekonomik ve siyasal ajitasyonun içeriğinde sağ oportünizmin renk ve tonlarını taşır. (**)

Güçlerimizin bir taktiği uygulamakta yaşadığı ve yaşayacağı zorlanmalar, taktiğinin doğruluğunu olmasa da, bu zamanda uygulanmasına karşı yanlış bir düşünce oluşturabilmektedir. Bunu yenmeliyiz. İleri bir taktiğin uygulanmasında, örgüt güçlerimizi yetersiz bile kalsa, ısrarımız o taktiğin uygulanması yönünde olmalıdır. Bu yöneliş ve onu gerçekleştirme yönündeki yoğun çaba, mücadeleyi ileriye doğru çekeceği gibi, güçlerimizi de ilerletecek, büyümesini sağlayacaktır.

Örgütü görevlere göre konumlandırmayı, taktiği mücadelenin gelişme düzeyi, yönü ve temposuna göre belirlemeyi sürdürmeliyiz. Bunda her koşulda ısrarlı olacağız. (***) Bölge ve alanlardaki günlük çalışma, örgütün bu politik belirlemelerine uygun, sürekli bir düzey, güç ve konum gelişmesi sağlayacak şekilde yürütülmelidir. Örgütsel güçlerimizi, yakın çevre ve kitle güçlerimizi taktiksel başarılarımızı yaratacak şekilde konumlandırmalıyız. Güçlerin taktiğinin uygulanmasına **en hazır durumda olması, en hazır hale getirilmeleri** tüm maddi öğelerin doğru değerlendirilip çözümlenmesi ve politik yönelişle birlikte motivasyonlarıyla da her alanda önder yoldaşların sorumluluğundadır. Onlar yakın yönlendirme ve denetime geçmeyi bilmeli, eksiklikleri, aksaklıkları bulmalı, ağırdan almaları ve geriye kaçışlara izin vermemeli, çözümsüz gibi görünen durumlara müdahale etmeli yeni yol ve yöntemler bulmakta ustalaşmalı, zorlanılan noktalarda güçleri yeniden yeniden атаға kaldırmayı başarmalıdır. Görevlerin büyümesi, enejinin, çabanın da ona uygun büyümesini, kat be kat artırılmasını gerektiriyor.

Güçlü bir teorik atıyapıya ve ilkesel sağlamlığa dayanmak ve her koşulda taktiği uygulayacak bir güç ve yapıda (sağlam ve esnek) ol-

mak. Önümüze sorunu bu şekilde koymalı, her taktiği başarıyla sonuçlandırmanın bizi bunlara daha fazla yaklaştıracığı düşünce ve bilinciyle hareket edilmelidir. Çelişkili ileriye doğru ve devrimci biçimde çözümlenmiş olduğu gibi, büyük örgütsel güçlere, geniş ve gitgide büyüyen kitlesel güçlere dayanarak taktiksel gelişme sağlama geçmenin de tek doğru biçimi budur.

(*) Ayırdedici çünkü, bizi eleştiren, saldıran hiçbir örgüt nesnel siyasal koşulları değerlendirecek taktiğimizin eleştirisine girmemekte, eksen koymaktan kaçınmakta, ordan burdan didiklemede DHKP/C gibi sol maceracı örgütler sağdan rüzgar estirmektedirler.

(**) Örgütsel güçlerimizin azlığına karşı 1 Mayıs'ta "böyle bir işe kalkışmamız"la ilgili DHKP/C'nin basit "eleştiri" diliyle söylediklerinin altındaki mantık, tavrı sadece örgütsel güçlerle sınırlandırarak değerlendiren, taktik çözümlenmenin diğer unsurlarını gözardı eden yaklaşımdır. Alandaki kitlelerin durumunu da tek bir noktadan -koruyup koruyamama- ve sağdan değerlendirmektedir. Örgütümüzün 1 Mayıs taktiğinin içerisinde bulunan dönemin gelişme yönüyle birlikte nesnel siyasal koşullarını, alana akacak güçlerin durumunu, alandaki dengeleri ve miting başından itibaren oraya çıkan politik-moral ortamı değerlendirip, gözönünde tutarak belirledi ve uyguladı. **Örgüt güçlerimiz bunun içerisinde bir anlam ifade ederdi.** Tabii ki taktiğinin belirlenmesinde başlangıçta politik öngörü ve çözümlenme, bunu izleyen aşamada da güçlerin buna uygun bir donanımına sahip olması, doğru mevzilenme ve uygulama kararlılığı önem taşımaktadır. Bu gerçekleştirilmiştir.

(***) Örgüt ve yakın çevre güçlerini ilgilendiren kimi özel taktiksel durumları ayrı tutuyoruz. Ayrıca, kimi zaman bir örgüt, **güç toplamaya** hizmet edecek şekilde pratik çalışmasının belli yönlerini rölanتيye alıp, doğan olanağı eksik ve zayıf yönlerini gidermek için değerlendirebilir. Yenilen darbeler vb. durumlar dışında, süreçteki olası gelişmelere, derin farklılaşma ve sıçramalara hazır hale gelmek, sürece belli yönlerden yeterince hazır halde girmenin eksiklikleriyle birlikte düşünüldüğünde, bu şekilde davranmayı gerektirebilir. Bunun içinde hem olabildiğince en uygun zamanlar seçilmeli yanı sıra da bunlar bu dönemde olabildiğince kısa tutulmalıdır.

Devrimci taktik, öncü bilinç, militanlık; 1 MAYIS'A DAMGAMIZI VURDUK!

Kampanya döneminde ön hazırlık, çalışmanın kaderini belirler

'96 1 Mayıs'ı, sınıf ve kitle hareketi açısından bir dönüm noktasıdır. O, başta işçi sınıfı olmak üzere, ezilenlerin taleplerinin haykırıldığı, sadece haykırılmakla kalmayıp eyleme döktüğü, antifaşist öfkenin eylemi militanlaştırdığı bir gün olarak tarihe geçti.

Özel olarak örgütümüz, devrimci taktiği, öncü bilinci, militanlığı ve kararlılığıyla güne damgasını vuran bir konumdaydı. TİKB, geleceği, sınıf ve kitle hareketini kucaklayan; onun güncel taleplerinden sınıfsız komünist topluma uzanan ütopyayı gerçekleştirmeye potansiyeli taşıyan, buna aday öncü müfreze olduğunu gösterdi. Bizi henüz alanda tanıyanlar, adımızı, sloganlarımızı, militanlığımızı... kafalarına kazıdılar.

Kitleselliğimizi ikiye katlamakla kalmamıştık; bileşim olarak işçi yoğunluğunun arttığı, antifaşist genç işçi ve emekçi sayısının katlandığı da görülüyordu. Kavgada herkes gençti fakat.

'96 1 Mayıs'ından örgüt olarak çıkarmamız gereken sonuçlar nelerdir? Nasıl bir çalışma yürütmüştük? Hedeflenenler ile gerçekleşenler arasındaki açığı ve bunun nedenleri nasıl değerlendirilmeliydi? Bunlarda yer yer aştığımız ya da gerisine düştüğümüz örnekler hangileriydi?

Nisan başlarında çıkan İstanbul İl Komite Genelgesi'nde, "*Ön hazırlığımızın aynası, alandaki duruş ve performansımızdır*" deniliyordu. Bu cepheden değerlendirecek olursak, ön hazırlığın her yönden yetkin olduğunu söyleyemeyiz. Güçlerimizi kafaca ve ruhça, 1 Mayıs'ın tarihsel ve güncel-siyasal anlamında

yoğunlaştırma; örgütsel faaliyeti, kitle çalışmasını bu bilinçle yürütmelerini sağlamış, işte meselenin anahtarı buradadır.

"*Bütün temel komitelerimiz 1 Mayıs çalışmalarını aynı zamanda ileri doğru atılımın önemli bir aracı olarak algulamalı ve buna uygun bir tempoyla yoğunlaşmalıydılar. 1 Mayıs hazırlığına katılmayan tek bir ilişkimiz dahi kalmamalı. (...) Özellikle hazırlık evresinde hep düşündüğümüz ama pratik uygulamasında atılmadığımız HAZIRLIK KOMİTELERİ ve herkesin yapacağı bir işi yaptırmayı mutlaka hayata geçirmeliyiz.*" (... İl Komitesi Genelgesi, Nisan '96)

"**1 Mayıs Hazırlık Komiteleri**" bulunduğumuz her alanda kuruldu. Fakat ne yazık ki bir kısmı kağıt üzerinde kalırken, bir kısmı da bileşim ve işlev yönünden yetersiz, dar ve salt örgüt güçlerine dayanma gibi bir sınırlılık taşıyordu. Burada kitlelerin ruh halini, onları devrimci örgütlere yakınlaştıran etkenleri, sistem karşıtlığına doğru hızla ilerleyişlerini görememe vardı. Kitle çalışmasının abc'sinin dahi unutulmuştu. Onları işin sahibi kılmanın en garantili ve geliştirici yolu, onları iş temelinde, eğitmektir. Fakat her şeyden önce onların neyi ne kadar yapabileceklerini doğru tespit etmek gerekir. Eğer kitlelerin bilinç ve ruh hallerini yeterince sezemiyor, onlardaki devrimleşmeye hazır yanları göremiyorsak yaptıklarında onları sıçratanca olan işleri bile biz yapıyor oluruz. **Lenin**'in bu konuda söyledikleri öğreticidir.

"*Bugünkü durum hareketi öylesine yaymıştır ki, eskiden sadece devrimcilerce yapıla-*

bilir kabul edilen, gerçekte de öyle olan şeyler, pratik alanına girmiş ve kitlelerce kullanılabilir ve olağan hale gelmiştir." ("Yeni Görevler, Yeni Güçler".)

Hazırlık Komitelerinde biz -yani salt bizim kadro ve taraftarlarımızdan oluşan bir bileşim- afiş, bildiri, yazılamada biz; içiçe geçmiş onlarca ayrıntıdan oluşan teknik işlerin yürütülüşünde... yine biz. Hem kendimize, hem kitlelerin devrimci girişkenlik ve yaratıcılığına farkında olmadan ket vuruyoruz. Böyle yapmakla yeni güçlere ulaşmanın bütün yollarını kendi ellerimizle tıkağı oluyoruz.

"*Ön hazırlığın planlı-programlı ve disiplinli yürütülmesi, 'Gezici propaganda ajitasyon komiteleri' ve '1 Mayıs Hazırlık Komiteleri'nin iyi bir işbölümü ve iş denetiminin sağlanmasıyla verimliliğe dönüşür.*" (Nisan Genelgesi). Verimlilikten ne anlıyoruz? Öncü bir bilinç ve konumlanmayla kitlelere kumanda etme, onların bilincinde ve eyleminde bir sıçrama yaratma hedefi; kitleselliğin -işçi- emekçi bileşiminin alanda talep ve sloganlarıyla "güçüz, kararlıyız, artık yeter diyoruz" şeklinde damgasını ve ağırlığını koyuşu, kitle militanlığının devrimci bir önderlik altında egemenlere korku salacak, yarına bırakılacak esin kaynağı öfkesi ve sınır tanımazlığı...

Örgütümüzün yaratmış olduğu devrimci gelenek ve antifaşist ruhu, resmi ve sivil faşistlerle, devletin zoruyla karşı karşıya kaldığında ölümüne savaşma azmi ve kararlılığını, oportünist-revizyonist her türlü ideolojik hasmımızla uzlaşmaz bilincini ve eylemini şimdilik bir yana bırakalım. Kazanılmış olanları unutalım bir an. Ya yapamadıklarımız, gerçekleştiremediklerimiz?.. Ağrıdan alma, geç başlama, zamana yayma; mücadelenin ivmesindeki yükselişle eskiden bir ya da birkaç alana, komiteye, eyleme giderken şimdi görevlerin, alanların, ilişki ağlarının çeşitlenmesiyle birden fazla işi bir arada aksatmadan yürütme zorunluluğunun pratiğe geçirilişindeki zayıflıklar, poli-

tika ve taktiklerimizle, onların pratiğe dönülmesindeki açı farkı, öncelikler sıralamasının kimi zaman doğru kurulamaması... Ve hepsinden önemlisi **'devrim yapma bilinci'nin, 'iktidar bilinci'nin** yaşama, onun her anına, mücadelenin gündelik ihtiyaçlarına yedirilememesi.

"*'96 1 Mayıs'ın son yılların en kitlesel 1 Mayısı olacağına tespiti önceden konmuştu. Ama kitlenin alanda olması, bizim için yeterli değildi. En geniş kitleyi kendi pankartlarımız arkasında yürütebilmeliydik. Çalışmalara bu perspektifle ama geç başladık her şeyi bir haftaya sığdırdık.*" (... Komitesi Raporundan, abç)

"*..Alana taşıdığımız kitleye bakıldığında, hiç çalışma yapmadan da (arabaların tutulup insanlarımızın çevresini çağırdığımızda) götürebileceğimiz bir kitleydi. Bu anlamda yapılan çalışmalardan çok fazla verim alamadığımız görüldü. (...) 1 Mayıs çalışmalarında eksik kaldığımız noktalardan ikincisi, çok erken hareketlenmemize rağmen **çalışmalara fiilen geç başlamamızdı.** Bu da bizi, hem yeni güçleri faaliyete katmaktan, hem de elimizdeki güçleri seferber edebilmekten alakoydu.*" (... Bölge Komitesi Raporundan, abç)

Hedefli ve yaygın ajitasyon-propaganda, bu temelde grupların oluşturulması, genel kitle toplantılarının organize edilmesi, fabrika fabrika, ev ev kahve kahve dolaşarak süreklileştirilmiş bir yazılı-sözlü 1 Mayıs bombardımanı.

"*Fabrika ve iş siteleri tespit ederek (grev ve direnişte olanlarla, özelleştirme, taşeronlaştırma saldırısıyla karşı karşıya olanlar ve TİS sürecine girenler önceliklidir) buralara dönük propaganda-ajitasyon grupları oluşturup 1 Mayıs'ta alanlara (...) kortejinde katılmaları için çağrı yapmalıyız.*" (Genelgeden)

'Gezici ajitasyon-propaganda grupları' daha başlangıçta kuruldu. Her bölge özgülünde pilot fabrikalar belirlendi. Hedefler aynı olmakla birlikte, bunlarla '1 Mayıs Hazırlık Komiteleri'nin işlev, sınır ve faaliyet alanları belirlendi. Hatta daha önce sürek-

leşmiş bir kurumsallık kazanmadıklarından, özellikle böyle bir çalışmanın hedef kitlesinin işçi sınıfı olması, sınıfla bağlarımızın zayıflığı da gözönüne alınarak buraya daha fazla vurgu yapıldı. Peki nasıl bir sonuç aldı? **Birincisi**, bizim yetişmiş, deneyimli ajitator ve propagandacılarımızın sayısı son derece az. Sadece bu tür yoğunlaştırılmış kampanya dönemlerinin gelmesini beklemeden buna en hazır kadrolarımızı hızla yetiştirmeliyiz. Sürecin başında, bu nedenle genel bir çerçeve çizmek ve onları fabrikalara, iş çıkışlarına, işçi servislerine, çay ocaklarına, işçi lokallerine göndermek yetmiyor. Hele ellerinde somut bir materyal yoksa daha da tutuklaşıyorlar. Gazetemizi bir silah, sınıfa ulaşmada bir araç olarak kullanma noktasındaki zayıflıklar da gözönüne alırsa, Kurultay'ın sınıfa yönelik 1 Mayıs çağrısının yer aldığı bildiri* çıkana kadar verimli bir çalışma yürütebildikleri söylenemez. Onun için sınıfı ve emekçileri 1 Mayıs'a hazırlayan, dönemi ve onun yüklediği görevleri kavratmaya çalışan bir bildirinün sürecin başında çıkarılması elzemdi.

"Tespit edilen hedef fabrikaların sadece bir ikisine bir defalık gidildi. Bunda Kurultay bildirisinin geç çıkması bir nedendi. Fakat uyarılmamıza karşın gazeteyi bu iş için kullanamamamız ve her şeyi bildiriye bağlamamız bizim adımıza bir hataydı. Gerçi bildiri çıktığı halde gözaltılar nedeniyle her şey altüst olmuştu; fiilen işe başlamamız bir hayli zaman aldı ve istenilene ulaşılamadı." (... Semt Komitesi Raporundan)

Devlet bu 1 Mayıs'a azgınca saldırdı, öncesi ve sonrasıyla. Nedenleri çok açıktır. Fakat üzerinde durulması gereken, 1 Mayıs'a dönük ajitasyon ve propaganda araçlarının hedefli, yaygın ve etkileyici kullanımını neden yaratamadığımızdır. Özel yöntemlerin hayata geçirilmesinde yeterince yaratıcı davranmadık. Dönemi bütün yönleriyle değerlendirmedeki, dönemsel taktikleri her özel kesitte yeniden belirlemedeki bir zayıflığı bu. 28 bin legal 5 bin illegal afiş, 30 bin Kurultay

ve 10 bin **TİKB** bildirisi basmıştık. Nisan ortalarında afişlemeye başladığında, polis hemen her bölgeden yoldaşları afişleme yaparken 5'er 10'ar topladı. Binlerce afişe el koydu. Yoldaşlar çok değil 2-3 ay önce yapılan legal afişlerde yoğun bir engellemeyle karşılaşmalarını, işlerin tereyağından kıl çeker gibi gidişini, koca şehri onbinlerce afişle donatışlarını baz almışlardı. Oysa burası devrimci mayanın kabardığı Türkiye! 2-3 ay öncesine göre de çok farklı. **Dün** uygun ve kolayca uygulanabilir olan **bugün** ancak daha yaratıcı özel yöntemler kullanılarak gerçekleştirilebilir. Torbamızda 300-500 afişle mi çıkıyorduk dün. Bugün 30-40 tane ile, diğerlerini mahalle ve sokak aralarında derhal ulaşacağımız yerlere koyarak hareketli ve esnek ekipler yaratmalıydık. Gözaltılar yine olurdu. Fakat birkaç gün sonra bırakıldıklarında elleri bögürlerinde kalmazdı. Bir yerlerde afişler onları bekler olurdu. Dönemsel taktik adımların önemi, bunun alanlarda, birimlerde yerel koşullar da gözetilerek yeniden üretilmesi gerektiği son derece açık. Eğer bulunduğumuz yerde bir öncü bilinciyle hareket ediyorsak, bölge/alan çalışmasına uygulanması açısından şu özlü sözü aktarmakla yetineceğiz: *"Bir devrimci önderin yapabileceği en yıkıcı ve tehlikeli hata, kendisinin saptadığı ve **dün uygun olan** ama bugünün farklı güçler dengesine uymayan formüllerin esiri olmaktır."*

Zayıflıklarımızı giderecek, yelkenlerimizde Gazi'den sonra 1 Mayıs rüzgarı enginleri fethetmeye koşacağız.

*21 Nisan 1996'da İstanbul, İzmir, Adana, Bursa, Ankara, Gaziantep, Ceyhan, Mersin, İskenderun, İzmit, Gebze sanayi bölgelerinden; demir-çelik, metal, kimya, otomotiv, demiryolu, liman, tekne, çimento, kağıt, cam, tekstil, konfeksiyon, dokuma, deri, gıda, sağlık, matbaa, inşaat, taşımacılık, belediye sektör temsilcisi 35 işçi bir toplantı yaparak 1 Mayıs'ta sınıf kardeşlerini Kurultay'ın bayrağı altında toplanmaya çağırın bir bildiri çıkardılar.

İktidar perspektifinde güçlülük, hazırlıkta zayıflık

"Ama eğer biz kendimiz de taleplerimizin aşırı ve pratikte imkansız olduğuna inanmaya başlarsak, burjuva toplumuna moral açıdan en acı tavizi vermiş oluruz." (Rosa Luksemburg)

"1 Mayıs kavga gü-nüdür" şiarı bilincimize

kazınmıştı. '1 Mayıs kut-lamaları olaysız geçti' keyfini yaşatmadık burjuvaziye, sendika ağalarına, sınıf düş-manlarına. Tetik çeken eli kırdık! MHP'yi yaktık-yıktık! Kürsüyü işgal ettik! İşçi sını-finın, emekçilerin taleplerini dillendirdik, onları birleşik mücadeleye çağırdık, siyasi tutsaklar üzerindeki baskılara izin verme-yeceğimizi haykırdık! Yüzyıllık kavga günü militanca kutlandı. Yapılan bütün dema-gojilere rağmen, en belirleyici anlarda ön-cü bilincimiz ve eylemimizle "en önemli, en gerekli, en vazgeçilmez olanı" ya-kaladık, tarihe yazdırdık. Kitleler tanıktır.

Genelgede; "... OÇ'nin 88. sayısındaki 'Kitle Gösterilerinde Öncü Tavrı' yazısı 1 Mayıs'a dönük olarak **mutlaka yeniden okunmalıdır**" deniyordu. Kaç temel ko-mite bunu altlarındaki komite ve birimler-lede **eğitim konusu haline** getirerek in-celedi? Ne yazık ki çok azı! Pekçok eksi-ğimizin, dağımlığımızın, zayıflıklarımı-zın kendini bu kadar çarpıcı gösterdiği 1 Mayıs'ta, her kadro ve taraftarımız bunlara artık izin vermeyecek bir sorumlulukla hareket etme, kitleler üzerinde politik et-kinliğimizi kurmanın engelleri haline ge-len bu kötürümlüklere bir son verme bi-linci ve ruhuyla davranmalıdır. Yarattı-ğımız öncü militan etkinin yanı sıra, bir de yaratamadıklarımızı hayal edebilirsek, bu zayıflıklardan arındığımızda nasıl bir po-litik ve kitlesel güce ulaşacağımızı gözü-müzde canlandırabilirsek bunlara daha kesin, kararlı ve ihmallere, savsaklamala-ra izin vermeyen bir uzlaşmazlıkla yakla-şırız. Azla yetinemeyiz, mademki dünyayı istiyoruz, zaafırla o büyük acımasızlıkla proletaryanın sınır tanımaz yıkıcılığıyla yönelmeliyiz.

Eylem Komitesi, ajitasyon-propaganda

sorumluları, teknik ve askeri sorumlu-lardan oluşmuştu. 1 Mayıs taktiğimiz, alan-daki konumlanışımız, hedeflerimiz konu-sunda, hazırlıkların seyrine de bağlı ola-rak üç kez toplantı yapıldı. Altı çizilen tem-el noktalarda tam bir kilitlenme yaşan-dığı gözlemlendi. Bunun yanında tekleyen, en-gel olan, bir türlü giderilemeyen bir dizi de yetmezlik saptandı. Bizim dışımızda, ira-demizle belirleyemeyeceğimiz etkenler değildi bunlar.

Sözgelimi iki megafon yerine tek me-gafona talim etme, tamamen bizden kay-naklanan, yığınakta yapılan bir eksiklik; faturası sloganlarımızın kitlelere ulaşma-sındaki cılızlık şeklinde yine bize çıkmıştır. EK içindeki işbölümü, hem kendi alanında yetkin bir performans sergileme hem de kollektife fikir, yöntem ve araç önerme, birlikte üretim ve denetim yönlerinden zayıflıklar taşımaktadır.

Alana en erken gelip en geç ayrılması gereken kimi EK üyeleri buna uygun dav-ranmadılar. Toplanma yerlerine eş zamanlı bir geliş, kortejleri, düzeni ve disiplini en başta sağlayacak unsurdu. Ama kimi bölgeler 09:00, kimileri 09:30'da, kimileri de 10:00'da geldiler; 11:00 sularında ge-lenler bile vardı! Kitlemiz düzensiz, başsız bir ordu görünümündeydi. Geriden gelenler öndekilere yetişmeye çalışıyor, öndeki-ler zincir için ipler gelmediğinden kortej-lerden çıktıklarıyla zincir oluşturmaya çalışıyorlardı. Tablonun gözlerde canlan-ması için üç komite raporundan aktarmalar yapacağız:

"Daha önceki kitle eylemlerinde kortej sıralamasında diğer siyasetlerle yoğun tartış-malar yapmak zorunda kalırdık. Bu 1 Ma-yıs'ta birçok korteji de geride bırakarak ön

sralarda yerimizi aldık. **DHKC** önümüzdeydi. Bir ara, arkamızda kalan kitlemizi öndeki kortejimize taşımaya çalışırken kendimizi **DHKC** kortejinin içinde bulduk. Tamamen bir kargaşadan kaynaklanan karışıklık uzun tartışmalara meydan vermeden düzeltildi. Tabii daha sonra **DHKC** dergi sayfalarında bu durumu abartarak **TİKB** kortejinin kendi kortejlerini bölmeye çalışınakla suçladı.

Alanda

"Geçen1 Mayıs'ı gözönünde bulundurarak (sonlara kalmıştık) meydana önde bir yer kapabilmek için çok erken gidecektik. Ancak bu, hiç de böyle olmadı, Sözgelimi Anadolu yakası miting alanına en erken 10:00'da girdi. En kötüsü, **bu geç katış beklenmeyen aksiliklerden değil, önceden konan randevudan kaynaklanıyordu.** Bu da bazı şeylerin yeterince özüksenmediğini gösteriyor.

Alana çok düzensiz girdik. EK'nın da alana geç gelmesi, baştan düzensizliğe neden oldu. Daha sonra gelen kitle de o düzensizliğe 'çok iyi' ayak uydurdu ve onun bir parçası oldu. Kortejimizin görüntüsü 'başıboş bir ordu'ya benzetilebilir." (...)

Sloganlar

Slogan atılması baştan aşağı karmaşık, düzensiz ve zayıftı. Bir kere her yılki zaaf bu yıl da yaşandı. Sınıfla bütünleşmenin somut, eylemli bir adımı olan 1 Mayıs, **asıl olarak** sınıfın talep ve beklentilerini dile getiren, bunların elde edilmesinin ancak dişediş birleşik bir mücadeleyle kazanılabileceğinin altını çizen sloganlarla beslenmeli ve güçlendirilmeliydi. Oysa dönemsel politika ve taktiklerimizi formüle eden sloganlar neredeyse hiç atılmadı.

"Tek megafon olması yeterli olmuyordu. Yol boyunca sloganlarımız hiç susmadı, ama her zaman olduğu gibi ağırlıklı olarak örgüt sloganı atılıyordu. Günün önemine denk düşen sloganlar, kurultay taleplerimiz ancak

aralarda atılıyordu."

"... Böyle olmasına, hem slogan komitesinin çok geç gelmesi, hem de slogancuların kortejini düzenlemek ya da pankart asılmasını organize etmek vb. gibi bir sürü yere yetişmek zorunda kalmaları neden oldu. Bu işler slogan attırmanın önüne geçebildi. Eylemi bütünden değerlendirirsek, EK'yi alanda hissedemedik."

"Üzerinde çok durduğumuz düzenli kortejleri bu sefer de oluşturamadık. Her bölgenin kendi kortejini oluşturması, düzenlemesi gerekiyordu. Ancak varolan güçleri ya zincire veriyorduk; ya da pankart taşıyorduk. Sürekli adam verip çekerek dağıntılığı bizzat kendimiz yaratmış olduk. Bu olumsuzluğun bir diğer sonucu, kitlemizin sayıca olduğundan az görünmesidir."

AFMK'lar

"Dağınıklığımızın bir nedeni de AFMK'ların örgütsüz oluşuydu. Militanlığıyla, öfkesiyle kendisini her tarafta gösteren AFMK'lar, görev ve sorumluluklarının sınırları net çizilmediğinden (buna yeterince hazırlanmadıklarından) dağınık ve diğer kitleden farksız bir konumlanıştaydılar. Bizce bundan sonraki kitle gösterilerinde, AFMK'ların bir bölümü kortejin önünde yürürken-zincir ipele oluşturulsa dahi- bir bölümü de kortejin yanında düzenli ve sopalı bir şekilde yer almalıydılar. Böylece hem ani saldırılara cevap vermekte zorlanmalıyız, hem de ani saldırılar karşısında kitlenin dağınıklığının önüne geçeriz. Böylece, sivil polisi döverken yaşanan sorunlarla (maskesiz müdahale etme gibi) daha az karşılaşırız."

"... Öte yandan, AFMK'ların taktıkları maskeler çok küçüktü. Hem propagandamızı iyi yapamıyor, hem de altında kimin olduğu belli oluyor. Maskeler bir takılıp bir çıkarılıyor. Dikkatli biri ya da kameralar, kimin ne yaptığını çıkarabilir."

Pankartlar

Bu yıl herbirinden birkaç tane -en küçüğü 5x5- olmak üzere büyük **TİKB**,

AFMK, EKK, Genç Komünarlar pankartlarının dışında, üzerinde sloganlarımızın yer aldığı 35 tane de dev pankart hazırlanmıştı. Fakat gerek kortajların düzensizliği, gerek pankart taşıyıcılarının öncesinden belirlenmemiş oluşu nedeniyle pankartlaristenen görsel etkiyi yaratmadı:

"Bir sürü pankart olmasına rağmen, gerçekten çarpıcı az sayıda pankart vardı. Diğerleri ya açılmıyor, ya da yerlerde sürünüyor."

"Pankartlar çok fazlaydı. Düzensiz, bölük-pörçük görünümünün nedenlerinden birisi de bu. Az ama gösterişli pankartlar hazırlanmalı!"

Bir aracın doğru, yerinde, etkili olabilmesiyle onu kullanım biçimi arasındaki doğrusal bağ, burada da karşımıza çıkıyor. Yanlış olan, çok sayıda pankartımızın olması; ya da bu durum kimilerinin daha çarpıcı ve görkemli hazırlanmasının önünde engel değildir. Yapılması gereken onların doğru yerde, doğru zamanda, yaratıcı biçimler de bulunarak görsel etki gücünü zirveye çıkaracak şekilde kullanabilme yeteneğini gösterebilmektir.

"İllegal pankartları asacak grupların hazırlanması çok önemlidir. Hiçbir karışıklığa meydan vermeyecek yöntemleri uygulama konusunda önceden düşünmek, plan yapmak; ilkel ve yaratıcı olmak gerekir."

Kürsü İşgali

"İnsanlarımızı kafaca yeterince hazırlayamadığımızı en somut kürsü işgalinde gözlemledim. İlk işgal denemesi yapıldı, ancak sendikacıların saldırısı sonucu bu, birkaç kelime konuşmayla sınırlı kaldı. (...) Yani biz, daha fazlasını 1 Mayıs öncesi kafamızda oturtamamışız. Bunun diğer bir sonucu da, işgal sırasındaki konuşma metninin hazırlanmamış olması. Biz yüzbinlere hitap etmeyi hedefliyorsak, buna uygun hazırlıkla gelmeliydik. (...) İkinci kez, EK'nın inisiyatifi dışında, bir yoldaşla, 'Haydi çıkıyoruz, gerekirse kürsüyü dağıtalım' diyerek kürsü işga-

lini gerçekleştirdik. Mikrofonu ele geçirdik. 15-20 yoldaş kürsüye doluştu. Hem aşağıdan hem kürsüden güçlü bir şekilde bastırınca sendikacılar söz hakkı vermek zorunda kaldılar. (...) Konuşmanın merkezine şehitleri oturtmamız, kitlede büyük bir coşku yarattı."

"Kürsü işgali sırasında kitlemizle işgalciler arasında kopukluk vardı. Kürsüdekiler sloganlarla desteklenmiyordu." (...)

"Zaten ilk girişim bir oldu bittiye geldi (Ve tepkiye yolaçtı). Bu olumsuzluk -kinci girişimde de sürdü. Öyle ki ortak metin dahi analara veya bir başkasına okutulamadı. Kurultay'ın son girişimiyle söz hakkı **filen** yeniden alındı. Ancak burada da çelişkili bir durum yaşandı. İşgali yapan kurultay çalışanlarının eline sorumlular tarafından ortak metin tutuşturuldu. Ve zamanın büyük bir kısmının oraya harcanmasına neden olundu."

"Açıkça ben kürsü işgali gerçekleşinceye kadar, işgal yapmamız gerektiğini düşünmemiştim. Yazılarımızda hedefimizin açıkça haykırıldığını söyleyen bir yoldaş geniş ufuklu bakmadığımı bana gösterdi.

Kürsü işgali, hem sendika ağaları ile hem de diğer siyasi yapılarla geçen tartışmalara rağmen gündeme oturdu. Kürsünün üzerine bir ara yoldaşlar dolmuştu. Öyle ki kürsünün yıkılması ihtimali bile vardı. Bu kargaşaya bir son vermek gerektiği için kürsünün altında bulunan bizler orada dağınıklığı gidermek için bir güvenlik oluşturduk. Yukarıdaki yoldaşları destekleyebilmek için kürsünün altında toplandık. Bize en çok saldıran DHKC oldu. Bir ara yumruklarını dahi gösterip dış bileyerek 'hedefimize ulaştığımızı, artık pankartımızı çekip almamız' söylediler. Sendika ağaları karşısında susup kesilen '30 bin kişilik kitle' komünistler karşısında celallenip kürsü işgaline karartmak için ellerinden geleni yaptılar. Biraz da kendileri pankart asmak istiyorlarmış. (...)

Burjuva basının işgali karalamaya çalışırken kullandığı, 'İşçi olmayanların sendikacılara pet şişe, bozuk para atmak girişim-

lerini' burjuvaziye inat işçiler başlatmıştı. Daha sonra görüştüğümüz bir **Polisan** işçisi, ilk pet şişeyi Rıdvan Budak'a kendilerinin atmaya başladıklarını, doğru buldukları kürsü işgalini biz yapmasaydık kendilerinin yapmayı düşündüklerini söyledi."

"Kürsü işgali 1 Mayıs'a damgasını vuran, öne çıkan eylemlerden biriydi. Hedeflediğimiz bir eylemi gerçekleştirmemiz açısından çok güzel bir adım. Konuşmamız daha ajitasyonel olmalıydı. (...) Diğer örgütlere eylemi karalayıcı malzeme vermemek lazım."

Güçlendirilecek adımlar

"Yerlerde onlarca gazete ve döviz sürünüyor. Ya kullanacağımız kadar getirelim, ya da getirdiğimiz bütün materyallerin değerlendirilmesi yönünde yoğun çaba gösterelim.

Gazete, kortejlerde, özellikle sendikaların getirdiği direnişteki işçilerin bulunduğu yerlerde satılmalı. Bunlar için ekipler kurmak gerekiyor. 'Nasil olsa birileri yapar' düşüncesinin sonuçlarını yaşadıklarımızdan biliyoruz. Gazete ve Kurultay bildirileri birçok kişinin eline ulaşmış olsaydı, kürsü işgalinin ilk andaki etkisi daha da olumlu olurdu." (...)

"Burjuva medyanın devletin işine nasıl yaradığını da yine bu eylemde gördük. Kameralarla tespit edilenler teker teker gözaltına alınıyor. Bundan sonra kameralarına el koymak en doğru tavrı."

"Mitingin bitiminde EK'nın ne gibi bir kararının olduğunu bilmiyorduk. Biz, belediyeye kadar yürüyeceğimizi sanıyorduk. Göztepe SSK, o anda şekillenmiş, bizim önerimizmiş. Kitlenin

hazırlanması açısından EK tarafından alınan kararın grup başlarına bildirilmesi gerekir. Alınan karar doğrultusunda kortejleri yeniden düzenlemek, kitleyi hazırlamak gerekiyor. Polisin saldı ihtimalini güçlendirecek bir eylem yapılacağı pankartlar, bayraklar, çocuklar vb. alandan önceden uzaklaştırılmalı."

Sonuç olarak

"MHP'nin bombalanması, sivil polisin cezaları durulması, kürsü işgali son çatışmalardaki militanlığımız... diğerlerinin arasından derhal sıyrılmamıza neden oldu.

Biz bu 1 Mayıs'ta gündemi belirledik Kendimizi ancak kendimizle kıyaslayabiliriz. İşte bu kıyaslamadan çıkan, eğer kameralarımızı alana kafaca daha hazır götürseydik, politikalarımızı bütünüyle kavrayabiliseydik eylem tahmin edilemeyecek kadar güçlü, politik etki gücümüzün birkaç kat fazla olacağıydı."

"... Belirttiğimiz eksikliklere rağmen, **Mayıs'a siyasal taktiklerimizle, militan çabalarımızla damgamızı vurduk.** Bu 1 Mayıs. kitleselliğinden çok faşist diktatörlüğün gözüpek meydan okuyuşuyla anılacak. Meydanı sarı sendikacıların getirdiği işçi sayısından çok devrimci örgütlerin (işçi-işsiz, emekçi-kadın ve çocuk) kitlesinin doldurması, emekçilerin Mayıs'a komünistlerin, devrimci örgütlerin saflarında katılmaları, hem bizi, tespitlerimizi güçlendiren hem de üzerimize düşenlerin, görevlerimizin ağırlığını gösteren tarihsel bir olgu. Arkasını getireceğiz! Hedeflere kilitlenerek yüklenerek ve **Biz Kazanacağız!**" ♦

Özel kesitlerde geleneksel yöntemlerle yürünmez

"Bir devrim için **riskten arınmış ideal koşullar** söz konusu olamaz." (Lenin)

1 Mayıs kampanya sürecinin son etabına girilirken iki ilde darbe yedik. Bunlar, örgüt çalışmasının vazgeçemediğimiz geleneksel yöntemlerinin varlığının bu özel kesitlerde de sürdürülmesinden kaynaklandı. Parti işinin mutlaka yapılması gerek-

tiği bilinci ve ruhu, onun en az zamanla; örgüt çalışmasında, örgütsel süreklilikte ciddi ve sarsıcı bir kesinti yaratmayacak tarzda bir faaliyet sürdürme gerekliliği konusundaki ısrar ve dikkatle bilgilendirilemedi.

Bir kampanya sürecinin örgütlenmesi ve yürütülmesi, olağan faaliyetin ötesinde bir şeydir. Farklı özellikler ve özgünlükler taşır. Hele bu 1 Mayıs kampanyasıysa; burjuvazinin de bizim de yürütülüş biçimi ve sonuçları itibarıyla özel misyonlar yüklediğimiz bir gücünü gösterme, mesajını dosta-düşmana çok net, (hiçbir kaçamağa meydan vermeyecek tarzda) verme gibi bir işlevle yüklediği çok daha önem kazanır. Özel kesitler, özel bir duyarlılık gösterilmeyi, olağan yöntemlerin, yol ve araçların üzerine çıkabilmeyi gerektirir. Polisin özellikle Nisan ortalarından başlayarak legal çalışma alanlarında, kimi zaman neredeyse merkezi hatları bir çoğunda nasıl yoğunlaştığını hepimiz biliyoruz. Adeta ava çıktılar ve elleri boş dönmeler.

İşlerin ve görevlerin arttığı ve çeşitlendiği, salt örgüt güçlerimizin değil çevre güçlerin de bir hareketlilik içine sokulduğu böyle süreçler, insanda bir karmaşıklık, işlerin birbirinin üstüne yığılması, zamana yetişilemediği, elimizden kaçıp gittiği, geç kalındığı duygusu yaratır. **Seri olmak** gerektiği doğrudur. Fakat kafada ve işlerin planlanmasında. Bu yapılamadığında, bir koşuşturmacadır yaşanan. Her şey bir yana, bir kesinti yaratacak tehlikeler bir yana, hedeflere ulaşılmada istenen verim de elde edilemez. Bir dağılma, ipin ucunu yakalayama halidir yaşanan.

Nedir örgüt çalışmasının vazgeçemediğimiz geleneksel yöntemleri? Kimi zaman işin yürütülüşü açısından pek fazla önem taşımayan, işlevli olmayan, neredeyse gereksiz diyebileceğimiz; kimi zaman da aksaklıkları düzeltme gerekliliğinden doğan sık görüşmeler! Komite-lerin, komite çalışmalarının zayıflığının yanı sıra, asil olarak işlerin başlangıçta onlarla birlikte **iyi planlanmamasından** kaynaklanmaktadır. Kavratmada, hazırlamada, planlamadaki her boşluk ve yetmezlik (duygusu), işlerin yürütülüşüne ve sonuca mutlaka yansır. Eğer daha önce bir darbeye ve kesintiye yol açmamışsa tabii!

"Bir devrim için **riskten arınmış ideal koşullar** söz konusu olamaz." Fakat her aşamada, taktiklerden çalışma tarzına, örgüt biçimlerinden dönensel politikalarla örtülecek ve onu güçlendirecek tarzda kuruluşuna kadar bir dizi özgünlük, farklılık ve yenilik

taşır/taşmalıdır. **Legalite/illegalite** ilişkisinin bir kampanya sürecindeki dönemsel/taktiksel kuruluşu, hem faali-yetlerin sonucu ve verimi açısından önem taşır; hem de örgütsel güvenliğimizi ve sürekliliğimizi garanti altına alarak, parti işini "**en az zamanla**" yerine getirebilmemizi sağlar. Bu risk almamak, "**riskten arınmış ideal koşulları**" özlemek değildir. Böyle koşullar **hiçbir zaman** olmayacaktır. Çünkü tehlikeleri, riskleri göze almadan tek bir devrimci adım dahi atılmaz. Ezilenlerin kaderini değiştirecek bir devrim hareketine ise asla girilemez!..

Biz böyle kesitlerde **özel yöntem ve tedbirler** geliştirmede zayıfız. Böyle dönemlerde daha titiz ve dikkatli bir konumlanış ve çalışma tarzının gerekliliğini, sadece örgütsel yazı ve genelgelerde okuyunca kabul ediyoruz. Derinlemesine bir içselleştirmeyi ise yaşamıyor, hayata geçiremiyoruz. Ta ki, bu zayıflıklarımızı üst düzeye çıkararak dönemin hızlı akışına kapılıp onarılması güç darbeler yiyinceye kadar... O zaman ise yazıklarınmalar, hayıflanmalar ve pişmanlıklar fayda etmiyor. Her komünist, her örgüt adamı, özellikle kampanya dönemleri gibi özel kesitlerde, yeraltı kurallarının gerektirdiği dikkati, titizliği ve ilkelerde esneme payı bırakmamayı görev saymalıdır. Böyle dönemlerde yaratıcılığa, özel yol ve yöntemler geliştirme çabasına daha fazla ihtiyaç vardır. Dikkatimizi, enerjimizi ve motivasyonumuzu, en vazgeçilmez olan üzerinde yoğunlaştırırken, ayrıntıları, farklı yönleri ve değişimleri gözden kaçırmamak gereklidir. Çok yönlü düşünebilme, duyurgaları daha fazla harekete geçirme, gözümüzden hiçbir şeyin kaçmasına izin vermeyecek bir yoğunlaşma ruhudur gereken.

1 Mayıs deneyimini değerlendirirken, onun derslerini özümleyen çok yönlü bir irdeleme, faaliyetin yürütülüşündeki örgütsel güvenlik boyutunun ne ölçüde dikkate alındığını, buna ne ölçüde uygun davranıldığını da içermelidir. Belki alanımızda bu tür bir darbe yemedik. Fakat bir bütün olarak bu zayıflığımız örgütsel süreklilik açısından bir açmazdır, mutlaka gidermelidir, gidereceğiz! "Bir deneyim bin deneyim"dir. Hepimiz onu kendi koşullarımıza uyarlayacak, derslerini özümleyerek donanacağız. O zaman toplumumuz daha kesintisiz olacak, ipi göğüsleme-ye daha hızlı yaklaşıcağız.

BİR YOLDAŞIN RAPORUNDAN...

... Cezaevi sürecini devrimci gelişimim açısından yerinde değerlendirmedigimi söylemiştim. Elbette bu süreç, bağrında birtakım eksiklikleri ve zaafırları beraberinde dışarıya taşıdı. Cezaevi, bir devrimcinin yüzünü

sergileyen bir ayna özelliğini taşısa da, dışarıdaki toplumsal hareketliliği, gelişimi diyalektik bakış açısıyla yakalayamadığı, aynı zamanda kendi üzerinde taşıdığı olumsuzlukları tesbit edemediği sürece, bir silah gibi geri tepebilir. Bende de geçici bir süre geri tepen bir silah olma niteliği taşıdı. Bir devrimcide olması gereken özgüven duygusu bende bir eksiklik olarak kendini gösterdi. Devrimci gelişme dinamiklerini taşıyordum. Özgüven duygusunu pratik eğitim içerisinde, bizzat mücadelenin göbeğinde giderebileceğimi kavramış olsaydım, duraklama dönemini hiç yaşamamış olurum.

Mücadelenin daha başındayken çekip gitmek yerine, sorunların üstüne gidip, çözüm yolları üretmek her zaman iyi ilaçtır. İlk örgütlendiğim zamanlar kafamı şu soru kurlardı: "Acaba bıraksam insanların yüzüne nasıl bakarım, onlara ne derim?" Olayı kişisel onur meselesine indirger, örgütsel cepheden düşünemezdim. Bu düşünce biraz da, mücadeleyi bırakıp giden kişilere yaklaşım tarzındaki yanlışlıklardan kaynaklanıyordu. Yalpalayan insanların elinden tutup çözücü olmak yerine, toptan hüküm vermek, giderse gitsin rahatlığına sahip olunması kişileri etkiliyor. Kimi sorumlu yoldaşta, yaklaşımda bu tür eksiklikler görülebilir...

... Raporumun bu bölümünde, gelişim seyrimi daha sağlıklı değerlendirebilmek için, kendi cepheden önemli dönemleri özellikle vurgulamak istiyorum.

'93 döneminin başından itibaren, bir yoldaşla birim çalışması yürüttük. Yoldaşla, adını tam olarak komite koymasak da komite gibi çalışıyorduk. Örgütsel çalışmayı pratik anlamda sırtlamıştık, ama yeni yeni ilişkiler kazanma, onları örgütsel temelde siyasi ilişkiler haline dönüştürememe bizim yumuşak karnımızdı. Farklı düzey-

lerde de olsa, kendini hissettiren örgütçü yönümüzün eksikliği, çalışmalarımızda tıkanıklığa yol açıyordu. Kişisel özelliğimden dolayı hareketli, canlı bir insanımdır. Devrimci olmadan ön-

ce, hareketli yapımı doğru yere kanalize etme alternatifim yoktu. Devrimcilerle, örgütlü mücadele ile tanışınca bu

DEVRİMCİ DİNAMİKLER, ÖZGÜVEN, KOMÜNİST GELİŞİM...

özelliğimi -yoldaşların da yardımı ile- inandığım kavranın çıkarları paralelinde geliştirmeye, ayakları yere basan bir zemine oturtmaya başladım. Tabii kişilerle doğallığında ilişkiler kurmak, onların yaşamından bir parça olmak bir avantaj olduğu gibi, bu ilişkileri siyasi temelde örgütleyememek gibi bir eksiklik söz konusu olduğunda hüznü verici olabiliyor. Okuldaki çalışmalarda kendimizin dışında kadro adaylarını çıkaramamak, örgüt çeperinde daha geniş ilişkiler toplayamamak bir ara benim kafama çok takılmıştı. Kendime karşı güvensiz davranıp, "Sen bu işin üstesinden gelemezsin" diyordum. Teorik açıdan yetersizliğimin, örgütsel politikaları kavrayıp hayata geçirmedeki tempomun yetersizliğinin de farkında idim. O dönem okuduğum ML klasiklerin sayısı da azdır. Bağrımızda taşıdığımız eksiklikleri, hataları tespit etmek yeterli değil elbette. İçimizdeki devrimci dönüşümü hızlandırmak, diktatörlüğü kurabilmek için kendimize karşı acımasız ve cepheden bir savaş vermemiz gerekiyor.

Birimdeki diğer yoldaşın nitelikçe benden ileri olması da bu eksikliği kapatıyordu. Daha çok O'nun varlığından aldığım cesaretle kolaycılığa kaçtım. Sorumlu yoldaşa açıklamadığım halde, yoldaşın, içimdeki rahatsızlığı farketmesi üzerine, aramızda bir konuşma oldu. Pratik faaliyetleri omuzladığım halde, politika üretmede, ileri sürülen politikaları kavrayıp hayata geçirmedeki zayıflığımı giderebilmem için kendime güven duymam gerektiğini söyledi. Gelişiminin bu cephesinin eksik kalışı, teorik zayıflığım, o dönem beni çalışmalarda derliğe itti.

İçgi sınıfı ve emekçi kesimlere yönelim, bizzat sınıfın içerisinde olarak devrimci çalışmayı yürütmek GK'da za-

yıf. Toplumsal muhalefetin artmasıyla işçi grev ve direnişleri de geçmişe oranla daha hızlı patlak veriyor. '93 yılında katıldığım ... Direnişi de bunlardan birisi. Sınıfa yönelim açısından ilk deneyimim Yürüyüşüdür. Öğrenci gençlik çalışmasından işçi gençlik çalışmasına alındığım dönemlerde bu deneyim elimde bir kılavuz oldu. Daha sonraki dönemde birim çalışmasında tek başına olmam, beni ileriye sıvırdı. Tek başıma örgütü temsil edebilme sorumluluğu ve görevinin önümü açtığını söylemeliyim...

... Yoldaşların değerlendirmeleri ve kendi isteğim doğrultusunda içinde yer aldığım işçi gençlik çalışması bana göre, devrimci mücadele yaşantısında daha nitelikli "ben"i doğurdu. İşçi gençlik çalışmasına katılan yoldaşların daha çok üniversite ve lise kökeali olması, bizzat işçi sınıfı çalışmasının içinden gelmemesi bir zorunlulukta. GK'nın işçi gençlik kesimleri içinde daha sistemli ve sürekliliğin yakalanması yönünde bir başlangıçtı. Genelde o dönem, kendimde de rastladığım ve GK'lı yoldaşların çoğuna hakim olan eksiklik, sınıfla kaynaşmayı, derin bağlar kurmayı, sadece grev ve direnişlere katılımla sınırlamaktı. Yayınlarımızda sınıfa dönük politikaları okuyup bilince çıkarma sadece okumada kalıyordu. Örgütün sınıfsal politikaları üzerinde kafa yorma, bunlar doğrultusunda bulduğumuz alanda devrimci kabarışı sağlamada zayıflık vardı. Yoldaşlara bu eksikliği giderme yönünde müdahale etmemem, benim çalışmanın bütününe görememe, sadece faaliyetleri kendi alanının merkezinden görmemden ileri geliyordu.

İşçi gençlik çalışması içinde sahip olduğum ufuk derliğini, yine alan içindeki görev ve sorumlulukların artması ile giderek aşmaya başladım. Artık sadece verilen görevleri yerine getiren değil, alanın bütününden sorumlu olan ve bu noktadaki toyluk ve deneyimsizliğini aşan bir kadroyum. Ne sınıf mücadelesi ağır ilerleyen bir devrimciye kattanabilir, ne de örgüt. Ben de öyle olmamalıyım. Bir zaman örgütlenmede harcama devrimci emeği, yeni yoldaşlar, devrimcileşmeye açık kitleler için ben harcamaya başladım. Yeni yeni çalışma alanlarına açılırken, işçileri örgütlerken, atığım her adımda devrimci iradesi ve inisiyatifli daha yetkinleşmiş bir kadro olduğumu görüyorum.

... Sınıf mücadelesinin neresindeyim? Kadrosal gelişimimi örgütün, devrim ve sosyalizm davasının ihtiyaçları doğrultusunda hızlandırıyor muyum? Örgütün gelişimine göre devrimci niteliklerimi daha da geliştiriyor muyum? Bugün sınıf mücadelesinin büyük görevleri karşısında, mücadelenin her yeni dönemine göre gelişimimizi hızlandır-

mak daha acil bir şekilde önümüzde duruyor!

... TİKB'nin ideolojik ve siyasi çizgisini kavramada derinleşme halkalarını geçmişe oranla yakalayıp, sağlamış altitliğini söyleyemem. Bu konuda yararlı olacak eğitim çalışmalarını yeterli düzeyde yapmıyoruz. Bireysel çalışmaların teorik gelişimle hız veriyor. Kendimi geliştirdiğim oranda, yoldaşlarımın ve taraftarlarımızın önünü açmayı da en temel görev sayıyorum.

Dünyadaki ve ülkemizdeki sosyal ve siyasi olayları izlemeye fırsatlar elverdiğince çalışıyorum. Ama ileriye görebilmeye çoğu zaman sığ düşünabiliyorum.

... Genç ve deneyimsiz yoldaşlara askeri eylemlerde sorumluluk ve çeşitli düzeylerde görevler vermekte çekingen davranmamak gerekir. Yoksa sorumlu yoldaşların inisiyatifleri altında kendilerini geriden koyabiliyorlar. Anti-faşist mücadelenin yükseldiği ülkemiz koşullarında silahlanmak gerek, diyoruz. Silah konusunda da kendimi çok yetersiz hissediyorum. Silah kullanmayı öğrenmeliyiz.

... Kitlelerle kolay ilişki kurabilen bir devrimciyim. Edindiğim her ilişkiye örgütcü gözle bakabiliyor, doğal çevreler edinabiliyorum. Ama alan örgütlülüğünde daha fazla derinleşmeliyim. Kitlelerin siyasi ve ideolojik dönüşümünde daha ısrarlı ve sabırlı olmalıyım.

... Aynı organda geliştirdiğim yoldaşlara karşı sorumluluğumun farkındayım. Daha önceki birim çalışmalarında edindiğim olumsuz deneyimlerden dersler çıkararak, düzeyi ne olursa olsun yoldaşların gelişiminde daha titiz, yol gösterici ve kafa açıcı olmaya çalışıyorum. Genç yoldaşlarımızın kafasında yanılsamaya meydan vermemek için, hatalarımızı, yanlış tavrlarımızı yıkmalıyız.

Devrimci yaşamın dışında insanın gerçekten özgürleşeceğini düşünmediğim için mücadeleye atıldım. Bizler, mücadelenin ihtiyaçları doğrultusunda, örgütün çıkarları temelinde devrim ve sosyalizm mücadelesinin çeşitli alanlarında yer almak zorundayız.

Kendi açımdan TİKB'ye geçmeyi bu kadar yakın bir tarihte görmüyordum. Nedense GK içerisinde göyle bir ufuk darlığı var; gelecekte TİKB'ye gitmeyi uzakta görme, örgütü bağları mücadeleden merkeze koymak yerine duygusal yönünün ağır basması. İlk örgütlendiğim dönemlerde, TİKB bana erişilemez gelirdi. Bağlarımızın duygusal temelli kendini öne çıkarırdı. Yoldaşlarımın olan sevgim ve saygıma, zehit yoldaşlarımızın onurluca direnişlerine helal getirmeksizin TİKB'yle olan duygusal bağım yine var, hem de daha güçlü. Ama, bu bağın altını artık yeni görev ve sorumluluklar üstlenerek, örgütü her yönüyle kavrayıp, sahiplenerek ve en önemlisi, örgütü yaşantıları bir üst düzeye sıvırtarak dolduruyorum.

Yoldaşlar, "seni TİKB'ye veriyoruz" dedikleri zaman ne düşündüğümü sordular. Heyecanlandım. TİKB içerisinde yeni görevleri üstlenmenin heyecanı, GK'dan ayrılmanın buraklığı vs. hepsini birarada yaşıyordum. Ama heyecanımın toplamı hep aynı kanala akıyordu. Yaptığım ve yapacağım her işi, TİKB'ye yakışır bir şekilde yerine getirmem gerektiğini düşünüyorum. İLERİKİ SÜREÇTE TİKB'YE LAYIK OLCAK ŞEKİLDE KENDİMİ DONATACAĞIM... ♦

Geleneğin İzinden:

HER DEFASINDA ÖRGÜTE DAHA DA YAKINLAŞMAK, O'NUNLA BÜTÜNLEŞMEK

Gözaltına alınıp şubeye götürüldüğümüzde ben hep daha farklı bir sorgu bekliyordum. En azından ilişkimizi bilmelerinden dolayı komitedeki erkek yoldaşı sormalarını bekliyordum. Yalnızca o olay özelinde yapacaklarını yaptılar. Bu gözaltı sırasında bizim tim geldi ve biz gösterildik. Ayrıca daha sonra bölge sivillerle görüştüler. Koordineli bir takibe aldılar. Biz gözaltından çıktıktan sonra yoğun takip üzerine eve gitmedik. Takip atlattıktan sonra erkek yoldaşın sorumlu yoldaşla olan randevusuna gittik. Erkek yoldaş gelmeyince gözaltına alınmış olabileceğini düşünerek eve gitmedik. Evi boşaltmaya karar verdik. Ben evin bulunduğu bölgede geniş bir çember çizerek ve giderek daraltıp kontrol ettim. Dikkat çekici birşey gözümüne çarpmadığı için eve girdim ve evde varolan illegal şeyleri çıkarttım. Sonrasında da yoldaşın gözaltına alınmadığını öğrendiğimizde tekrar eve gittik. Bu arada erkek yoldaş ev sahibiyle karşılaştığında ev sahibi ona kod ismiyle hitap ediyor. Bunu kendi aramızda konuştuk. Ancak bundan bir sonuç çıkarmadık. Ayrıca ben ev basılmadan bir kaç gün önce çevresine pek dikkat etmiyormuş gibi davranan 40-50 yaşlarında bir adamla karşılaştım. İlk karşılaştığımızda son dönemde yoğunlaşan takip yüzünden daha duyarlı olduğumdan **Adressiz Sorgular**'da geçen bir ev baskını sırasında sokaktaki inşaat işçilerini düşündüm ve böyle adamları da kullanıyorlar diye düşündüm. Bende bunu düşündürecek kadar bir rahatsızlık yaratmıştı ama bunu yerli yerine oturtamadım. Ayrıca son bir aydır evsahibiyle hiç karşılaşmıyordum. Üst katta oturan evsahibi eve her giriş çıkışımızda bizi görebiliyordu. Önceleri beni her gördüğünde camdan veya kapıdan bir parça konuşurken son dönemlerde hiç karşılaşmadık. Ayrıca yine son hafta evsahibinin oğlu gelip erkek yoldaşı sordu. Niye aradığını sorduğumda birlikte kahveye gitmek için dedi. Oysa aralarında böyle bir ilişki de yoktu. Yine bu son hafta bir kamyoncu gelip birisini sordu ve yanlış geldiğini söyleyip gitti. Tüm bunlar bizde bir rahatsızlık yarattı ama olayları sağlıklı bir biçimde değerlendirip bir sonuç

çıkarmadık. Yine sorumlu yoldaşa da söylediğimiz gibi en son takipte adamlar resmen gelip taziz ettiler. Sanki biz birşeyleri biliyoruz dercesine.

... Günü erkek yoldaş ve ben evde olacaktık. Komitedeki diğer yoldaş son gözaltıda yine askıya alındığı için tedavi görüyordu ve tedavi gördüğü yerden takip gelme olasılığı olduğu için eve gelmiyordu. Ertesi günü komite toplantıma olacağı için o gün eve gelecekti. Gece saat ikide zil sesi ve ayak sesleriyle uyandık. *"Arkayı da sarın"* diye bağıryorlardı. Evin basıldığını anladık. Kapıyı açmadık. Bu arada ben ses çıkarmadan diğer yoldaşın nüfus cüzdanını aramaya başladım. İçeri girmeleri yarım saniyelik bir olaydı ve enazından onu yoketmeyi düşünüyordum. Tam bu sırada camlarda parmaklıkta olmadığı için arka odanın camlarından girdiler. Bizi bir tarafta tutup evi aramaya başladılar.

Bu arada ev sahibi ile konuştuklarından dolayı yoldaşa *"Senin kızkardeşin varmış o nerede?"* diye sormaya başladılar, cevap gelmeyince vurmaya başladılar. Daha sonra aynı şekilde bana sormaya başladılar. Evde bizim materyallerimizi bulduklarında *"Bunlar sizin değilmiş"* diye kendi aralarında konuşuyorlardı. Şubeye götürdüklerinde ilk önce tim 1'e götürdüler. Bizim tim şubede yoktu onlara haber verdiler. Tüm bu olanlardan **DS**'nin genel operasyonlarından birine çarptığımızı anladık. Bizim tim geldikten sonra bir korku ve panik havası yaratmaya çalıştılar. Özellikle evde çıkan şeyleri abartarak aralarında konuşmaya başladılar. Yoldaşla beni ayrı ayrı odalarda tutuyorlardı. Benim içim çok rahattı. Böyle bir operasyonda zayıf bir halkanın olmaması (bireyin) faşist köpeklerin altedecek olmanını verdiği bir iç rahatlığı vardı. Evde ya da ellerinde ne olursa olsun herşey bizde bitiyordu. Bu yönden yoldaşa güveniyordum. Beni sürekli ayakta tutup arasında kaba dayak atıyorlardı. Bu bekletme döneminde sürekli isimini soruyorlardı cevap vermediğimden tehdit edip duruyorlardı. Daha sonra sorguya götürdüler. Erkek yoldaş askıdan indirip götürdüklerini gördüm. Tavırlarından durumunun iyi olduğunu anladım. Beni sorguya aldıklarında sorunmamı istediler. *"Soy!"* diye bağırdım ve sanıklediğimi, burda belirleyici olanın onlar ve işkence yöntemleri de-

ğil, benim tavrımı olduğunu gösterdim. Buna sınırlanıp üzerimde kileri yırtarcasına çıkardılar. Önce tazyikli suya götürüp tecavüz girişiminde bulundular sonra da askıya aldılar. Bu sırada "Sen ne biçim kadınsın, namusun yok mu?" konuşmalarıyla dialoga geçmeye çalışıyorlardı. Mideme süreklili vurmalarına öksürük ve mide bulantısı oluyordu. Bu arada özellikle bunun üzerine gidip "Hamile misin, bak sonra kötü şeyler olur kendini düşünmüyorsan çocuğunu düşün" gibi aptalca şeyleri kullanmaya başladılar. Bu kez sordukları tek soru bu oldu. Bu sorgu faslı ciddi bir yüklenmeyi ifade etmiyordu. "Bak iyi düşün onbeş gün boyunca su, askı, elektrik hep olacak" diyerek aşağı tıme indirdiler. Biz alındıktan sonra tek düşündüğüm ve en büyük işkence karakol kurulan eve komitedeki diğer yoldaşın gidecek olması. Artık ondan umudumu kesmiştim. Ayrıca dörtteki randevusuna gitmediğimiz için sorumlu yoldaşın eve gitme ihtimali vardı. Saat dörde kadar zaman geçmek bilmiyordu. Akşam olsa tüm belirsizlikler ortadan kalkacak ve rahatlayacağım. Sanki zaman geçtikçe bizimle ilgili yeni yeni şeyler öğreniyorlarmış gibi (aslında dosyamızda varolan) "Yandırdınız, bu kez kurtulamazsınız bak şunu yapmışsın, bu olayla ilgili var" gibi sözlerle herşeye hakim oldukları havasını vermeye çalışıyorlardı. Öğleden sonra beni tekrar sorguya götürdüler, askıya aldılar. "Niye inat ediyorsun bak kocan konuştu inanmıyorsan getirelim, o zaman konuşursun", sözleri beni hiç etkilemedi. Böyle bir şeye o an ihtimal de vermedim. Hem böyle birşey olsa bile o an düşünmemeliydim. O an yalnızca **Adressiz Sorgular**'ı, daha birkaç gün önce burda direnen yoldaşları düşünüyordum. Tekrar aşağı indirip bekletmeye başladılar. Moral bozukluğu yaratmak için "Diğer kuş da yakalandı" söylemi komitedeki diğer yoldaşı tanımlıyordu. Ayrıca sürekli sorumlu yoldaşı soruyordu. Bu iki seansın da değişmez sorusuydu. Bu durumda onlara bilmiyorum demek bile onlar için zafer olacaktı. Hiçbir sözlerine, hiçbir hareketlerine tepki vermiyordum. Saat üç dolaylarında beni yoldaşın yanına götürdüler. "Nasılısın?" dedi, "Ben iyiyim sen nasılısın?" diye cevap verdim. "Kötüyüm" dediğinde aslında sorgu sırasında söylenenlerle birleştirdiğim durumu anladım ama böyle olduğuna inanmak istemiyordum. Sağlık durumunu anlattığını düşünüp "Kolların mı kötü?" diye sordum. "Hayır ben kabul ettim bir kez başlayınca toparlanamıyorsun çok kötü" dedi. Olan olmuş. "Toparlan bundan sonrasi önemli"

dediğimde "Çok çok kötüyüm" dedi. Bu kez sert bir şekilde aynı şeyleri tekrarladım. Onun anlatacaklarını kesip "Tamam toparlan, herşeyi çıkınca değerlendiririz" dedim. İçerde polis olduğunu anladım. Beni özellikle onun yanına getirip etkilemeye çalıştıklarını bildiğim için artık ona karşı da devlete karşı takındığım tavrı takinmam gerektiğine karar verdim. Çünkü onun artık ne yapacağını bilmiyordum ve bu yüzden her zaman olduğu gibi işkence olanın ben olduğumu daha net ve kararlı bir biçimde göstermeliydim. Kim çözümlerse çözülsün beni etkilemeyecek bunu hem kendime hem de yoldaşlarıma kanıtlayacaktım. Çünkü burada yalnızca ve yalnızca devrim ve sosyalizmle, örgütle olan bağların belirleyici. Ben hiç kimse için mücadeleyle atılmadım, hiç kimse için de sorgulamayacak, bırakmayacaktım. Daha **TİKB**'ye geçmeden mücadelenin dışında bir hayatı kafamda bütünüyle silmiştim. Herşeyi bilerek, tüm zorluklarını o zamandan görerek tecrübe ederek girdim bu işin içine. O zaman hiçbir şey etkilememeliydi beni. Faşist köpekler ona benim de herşeyi kabuletmemi söyletmeğe istediler. O bunu söyleyebilecek kadar düşer miydi bilmiyorum. Ancak böyle bir durumda köprüleri atıp böyle birşey istemesinin koşullarını tümenden yekettim. Benim gözümde o da işkencecilerin safindaydı, yüzüne nefretle, kinle bakıyordum. Tek bir zayıf nokta yoktu benim için. Bu durumu öğrendikten sonra tek düşündüğüm yoldaş oldu. Hem kollarından dolayı hem de bu çözülmeyi devlet ona karşı kullandığına etkileyebileceği ihtimali beni kaygılandırıyor. Çünkü yoldaş onu gözünde çok büyütüyordu. Bu yüzden ona nasıl ulaşabileceğimi düşünüyordum. Birkez onunla konuşabilsem bu karabasan bitecekti. Bu durum gece yarısına kadar sürdü. Beni hücreye götürdüklerinde yoldaşa ulaşabildim. Diğer yoldaşın tavrının olumsuz olduğunu, benim direndiğimi kendisinin de direnmesini söyledim. O da tabii ki direneceğim dedi ve o an tüm olumsuzluklara karşın içimi bir sevinç kapladı. Artık her tuvalete çıktığımızda nöbetçilerin dayaklarına, küfürlerine rağmen birbirimize zafer işareti yapıyorduk. Bu arada erkek yoldaşın yüzüne bile bakmıyor, sorguya götürülüp götürülmediğine bile dikkat etmiyordum. Çünkü artık burda iki **TİKB**'li vardık.

Üçüncü gün tekrar sorguya aldılar. Yaptığının yanlış olduğunu, benden hiçbir bilgi istemediklerini yalnızca bu tavrımı kırmak istediklerini söylüyorlardı. Yine "Sen kimsin ki bize bir

şey verisin. Kurultay çalışması yapıyorsun, sendikalara gidip geliyorsun, kadın çalışması yapıyorsun. Bak her şeyi biliyorum senden hiçbir şey istemiyorum yeter ki ismini söyle, niçin konuşmadığını bana anlat yeter. O konuştu sen niye inat ediyorsun. Bu iş kolay değil daha hiçbirşey yapmadık, 15 günde sana kan kusturacağız" diyorlardı.

Tüm bu konuşmalardan sonra tekrar askıya aldılar. Yine tepki vermeyince hücreye götürdüler. Bu arada nöbetçiler sorguya götürüp getirilenlerin isimlerini yazdıkları için bize de isimimizi soruyorlardı. Biz isim söylememe tavrımızı nezarethanede de sürdürdük. Böylece hem zafer işaretlerimizle hem de bu tavrımızla diğerlerinden farkımızı, direndiğimizi hücrelerdeki insanlara göstermiş oluyorduk. Ayrıca açlık grevinde olduğumuza dair tutulan tutanağı imzalamadığımız için uygun muameleyi görüyorduk. Bu da diğerlerine tavrımızı göstermek anlamında iyi bir fırsat oldu. Dördüncü gün tekrar sorguya aldıklarında tavrımı kırmaya yönelik bir papaz taktiği vardı. Mutlu yuva edebiyatın dan sonra herkesin çözüldüğüne geçti. Hatta inandırıcı olabilmek için bir dosya getirip sorumlu yoldaşın ifadesini göstermeye çalıştı. Özellikle "Bak o beş sayfa verdi senin ondan fazla bir yanın yok. Tehdit etmek gibi olmasın ama sen de vereceksin yok eğer vermeyeceğin diyorsan o zaman da burdan insanlıktan çıkmış vaziyette göndeririz seni" diyordu sorumlu yoldaşın ifadesini diye gözümün içine doğru uzattığı kağıt parçalarını elimle ittim ve beni hiçbir şekilde etkilemediğini gösterdim. "Ben seni topluma kazanmaya çalışıyorum bu tavrınla hiçbir şey elde edemezsin. Bak sana ifade verenleri söyleyeyim" diyerek tanıdık birkaç ismi saydı. Sorumlu yoldaşın ifadesine rağbet etmediğimi görünce ifadeyi okumaktan vazgeçtiğini söyleyerek bu sahneye bir son verdi. Beşinci gün tekrar erkek yoldaşla aynı odaya koydular ve benim de gözümü açtılar burada hiçbir şekilde tavrımı bozmadım. O kendisini affetmemi burada bunu yapmasam bile dışarda bu nefrete son vermeme istiyordu. Tüm bu konuşmalar bana o kadar anlamsız ve uzak geliyordu ki bu bireyci tavrı gözümde iğrençleşiyordu. Böyle bir durumda en son duymak istediğim şeylerdi. Onun ilk başta örgüte karşı işlemiş olduğu suçu düşünmesi gerekirdi. Bu

konuşmadan sonra sorguya götürdüler. İlk önce düz astılar sonra tazyikli su verip bu kez ters astılar daha sonra elektrikle seansı kapattılar. Ciddi bir şekilde yüklenmişlerdi ve sonuç değişmemişti. Ayrıca hücre nöbetçilerinden ve yanımızda kalan ve çözülen birisinden istihbarat alıyorlardı ve hücredeki psikolojimi öğrenmeye çalışıyorlardı. Tüm bunlardan sonra altıncı gün bayan yoldaşla beni akıl hastanesine götürüp deli raporu almaya çalıştılar. Biz de doktorlara tavrımızın nedenini anlattıktan sonra gözaltında olduğumuzu basına bildirmelerini istedik. İşkencecilerin bu tavırları artık yenilgiyi kabul ettikleri anlamına geliyordu. Bundan sonra bayan yoldaşla beni teşhis odasına aldılar. 12. gün mahkemeye çıkarıldık. Mahkemede de birbirimizi tanımadığımızı, yoldaşın yoldan alındığını söyledik.

Kendi cephemden baktığımda çok iyi bir gözaltı geçirdim. Bayan yoldaşla birlikte yaratığımız direniş hattını erkek vatandaşın bozmuş olması bunun sevincini azaltıyor. Komite olarak bu tavrı göstermiş olmanın onuruyla sizlere bu raporu yazmayı istedim. Tam da komitemize layık olan tavrıla karşınıza çıkmak. Onun tavrını şube sürecinde pek değerlendirmedim. Cezaevinde bunu yerli yerine oturtmaya başladım. Örgütü sorgulayış biçimindeki çarpıklık tam da düşünme karşı karşıya olduğu bu süreçte hakim oldu.

Hem komite olarak direnmiş olamamanın hem de derli toplu bir bölge çalışması yaratamamış olmanın, örgütlü ilişkiler ağı bırakmamış olmanın ezikliğiyle raporu yazıyorum. Bölgede doğacak boşluğu düşündükçe oturmuş belli ölçülerde çalışmayı bizsiz de yürütebilecek komiteler bırakmamış olmak bu durumu iki katına çıkarıyor. Buradan siyasi-ideolojik anlamda gelişmiş bir duruma mücadele alanlarına dönmek istiyorum. Örgüte daha da yakınlaşmak, bütünleşmek gibi bir hedefle cezaevi sürecine başladım. Cezaevini iyi değerlendirip nitel bir sıçramayla mücadele alanlarına dönmek istiyorum.

Yaşasın TİKB!

●30 Haziran 1980'de TİKB sempazitanı Songül Kayabaşı işkencede katledildi. 15-16 Haziran Direnişinin yıldönümünde TİKB'nin Kartal Karlıktepe'de gerçekleştirdiği silahlı korsanı kolayca dağıtacağını sanan devlet, komünistlerin karşı ateşi sonucu kayıp verdi. Çareyi azgınca mahalle halkına saldırmakta bulan düşman, 300 kişiyi gözaltına aldı. 18 yaşında, yüreği devrim ve komünizm için çarpan Songül Kayabaşı, yapılan işkenceler sonucu şehit düştü...

TİKB Üye, Aday Üye ve Taraftarlarına, Devrimci Kamuoyuna;

25 Haziran 1993 tarihinde aldığımız DHKP/C'nin önceli Devrimci Sol'la ilişkiyi kesme kararını kaldırıyoruz.

TİKB, ilişkiyi kesme kararı almadan önce aşağıda bir bölümünü aktardığımız devrimci bir uyarı ve eleştiride bulunmuştu.

"... **Devrimci Sol** içinde ortaya çıkan ayrılıkların gelişim sürecinde bu temel devrimci yükümlülüğe uygun hareket edildiğini söyleyebilmek, maalesef mümkün değil. Seçilen yöntemler, sadece **Devrimci Sol'a** değil devrime ve devrimci hareketin bütününe, onarılması gün geçtikçe olanaksız bir hal alan zararlar veriyor. Bu durumda hiç kimse, 'bu bizim iç sorunumuzdur, kendi hukuk ve ceza anlayışımıza göre bildiğimiz gibi çözeriz' diyemez, dememelidir...

'Görüş ayrılıkları ve eleştiri' adına, devrimci bir örgütün iç yapısı ve ilişkiler sistemi içinde kendisinin belirlediği bir yönetimi "tutuklama" gibi bir yöntemle devre dışı bırakmaya kalkışmak, devrimci açıdan elbetteki onaylanmaz; gerekçesi ne olursa olsun haklı ve meşru görülemez. Fakat buna karşılık olarak sonunda öldürmeye kadar varan yöntemlerin kullanılması da aynı şekilde meşru ve haklı görülemez, diğer devrimci güçlerden de bu gelişmeler karşısında sessiz ve seyirci kalmaları istenemez. ..."

5 Mayıs '93 tarihli bu devrimci uyarı ve eleştirimiz, diğer devrimci örgütlerin aynı yöndeki çabaları dikkate alınmayınca **TİKB MK**'since ilişkiyi kesme kararı alındı.

Bu kararımızda:

"**TİKB** olarak asla onaylamadığımız saldırıları sürdürmekte ısrarlı olan **DK önderliğindeki Devrimci Sol** ile her türlü ilişkiyi kesiyoruz. Devrimci anlayışa sığmayan bu tutumlarını sürdürdükleri sürece kendileri ile hiçbir ilişki kurmayacak, eylem birliği yapmayacak, bunun arayışı içinde olmayacağız" denilmektedir.

TİKB izlenen yöntemlerle ilgili eleştirilerini bugün de korumaktadır. İlişkiyi kesme kararını ise, koşulların farklılaşmış olmasını gözönünde tutarak kaldırmaktadır. Devrimci hareket üzerinde yıpratıcı sonuçları olan olayların uzunca bir süredir fiilen durmuş olması bu kararı alış nedenimizi oluşturmaktadır. Öte yandan anti-faşist mücadelenin büyüyen ihtiyaçları, **DHKP/C** ve diğer devrimci örgütlerle bir süredir gerçekleştirdiğimiz eylem birliklerinin sıklaştırılmasını gerektirmektedir. İki örgüt arasındaki ilişkilerin doğal biçimini alması ve buna uygun hale getirilmesi devrimin çıkarımadır.

Atılan adımın **DHKP/C**'nin özeleştiril bir yaklaşımının sonucu olması, kuşkusuz doğru olanı ve istenilendi. Konu bu yönüyle örgütümüz açısından ilişkiyi kesme tutumunu sürdürmenin bir nedeni değildir ve bu bir eleştiri konusu olmakla sınırlıdır. **TİKB** gerek örgütlerin bölünme süreçlerinde, gerekse örgütler arası ilişkilerde hiç de az yaşanmayan devrimci hareketin kötü geleneklerinin yenilmesi yönünde ortak ve genel bir çabanın gerekli olduğunu düşünmektedir. **DHKP/C**'nin de kendi gelişiminin bir parçası olan bu süreci, belirli bir dönemin zorlukları ve sınırlılıkları içerisinde değil, onun aşılması olmasının geniş perspektifiyle değerlendireceği umudunu taşıyoruz.

15 MAYIS 1996
TİKB MK

Proletaryanın ölümsüz kahramanı Komünist önder, **TİKB** MK üyesi **M. FATİH ÖKTÜLMÜŞ** yoldaşı ve üç Devrimci Sol savaşçısını, 1984 yılının Nisan-Haziran ayları arasında, İstanbul'un faşist zindanlarında gerçekleştirilen Ölüm Orucu eylemi sırasında şehit düştüler.

ABDULLAH MERAL-HAYDAR BAŞBAĞ-M.FATİH ÖKTÜLMÜŞ-HASAN TELCI

**YOLDAŞ,
TİKB, YAŞAMINI
ADADIĞIN
KOMÜNİZM
DAVASINI
SÜRDÜRÜYOR.
BİLMELİSİN Kİ
BİZLER, BU
KAVGADA DAHA DA
USTALAŞTIK,
YETKİNLEŞTİK...**

Yoldaşın mektubundan;
“... Arkamızdan bizleri çok övüp
toprak altında yüzümüzü
kızartmayın olmaz mı? Devrim,
Sosyalizm ve sınıfsız toplum
yolunda üstümüze düşen görevi
yerine getirmekten mutluluk
duyuyorum. Hepinizi önümüzdeki
çetin kavgada başarılı ve zafer dolu
mücadele günleri dileğiyle
kucaklarım.”
M. FATİH ÖKTÜLMÜŞ

**Ölüm Orucu Gazisi Aysel Zehir, Ölüm Orucu eyleminde bilimsel
yerinde olduğu sürece bayrağı şerefle taşıdı.**